

Posebna izdaja šolskega glasila Časotepec

Pravlјice iz dedkovega žepa

Nataša Rebec Lukšič in učenci OŠ Stična

Marec, 2013

KOLOFON

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.)

Oblikovanje: Kristijan Rešetič (univ. dipl. bibl. in prof. franc.)

Avtorji:

Dorjan Avdič (2. r. PŠ Višnja Gora), Rok Dolinar (2. r. PŠ Višnja Gora), Tilen Glavan (2. r., PŠ Višnja Gora), Luka Groznik (2. r. PŠ Višnja Gora), Zoja Jevnikar (2. r., PŠ Višnja Gora), Klara Kocmur (2. r., PŠ Višnja Gora), Izabela Erjavec Prijatelj (2. r. PŠ Višnja Gora), Luka Hočevnar (3. r., PŠ Ambrus), Žan Hren (3. r., PŠ Ambrus), Anej Hrovat (3. r., PŠ Ambrus), Laura Kaurin (3. r., PŠ Ambrus), Špela Kenik (3. r., PŠ Ambrus), Sara Mišmaš (3. r., PŠ Ambrus), Martin Papež (3. r., PŠ Ambrus), Gregor Perko (3. r., PŠ Ambrus), Leon Perko (3. r., PŠ Ambrus), Anja Tomšič (3. r., PŠ Ambrus), Maša Žnidaršič (3. r., PŠ Ambrus), Ajda Blažević Arko (4. a), Maxim Cosovici (4. a), Meta Kovačič (4. a), Jakob Marn (4. a), Alja Štaudohar (4. a), Ana Lina Finec (4. b), Lucija Struna (4. b), Lea Grabrijan (4. c), Tilen Kovačič (4. c), Izidor Ornik (4. c), Ana Valič (4. c), Neli Zajc (4. c), Živa Bašnec (5. a), Tjaša Čebular (5. a), Nina Godec (5. a), Leyla Hassaballa (5. a), Tevž Ivanjko (5. a), Manca Kastelic (5. a), Manca Kepa (5. a), Danijel Klemenčič (5. a), Mariol Ljoljič (5. a), Denis Lokar (5. a), Ina Marinčič (5. a), Urša Maver (5. a), Neža Okorn (5. a), Brina Dolores Omahen (5. a), Klara Pečnik (5. a), Jure Perpar (5. a), Gašper Polajžer (5. a), Marko Posavec (5. a), Anja Zajc (5. a), Taja Zupan (5. a), Lana Benčan (5. b), Primož Kastaneto (5. b), Nataša Lukić (5. b), Gregor Možina (5. b), Alex Perko Plavec (5. b), Matevž Perko (5. r., PŠ Ambrus), Benjamin Kavšek (6. a), Lara Miklavčič (6. a), Urh Oven (6. a), Matevž Trontelj (6. a), Andraž Ulčar (6. a), Ana Eržen (6. b), Barbara Glavan (6. b), Eva Karič (6. b), Kaja Pekeč (6. b), Eva Erjavec (6. b), Maja Godec (6. c), Dora Plantarič (6. c), Lara Grm (6. r. PŠ Višnja Gora), Martin Bradač (7. b), Manca Erjavec (7. b), Nika Glavan (7. b), Nives Košak (7. b), Danijela Slana (7. d), Špela Uršič (7. d), Veronika Groznik (7. r., PŠ Višnja Gora), Hana Zajc (8. a), Klara Klemenčič (8. c), Aleša Palčič (8. c), Maja Bošnjaković (9. a), Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.)

Ilustracije:

Nika Haler Metelko, (3. r.)(naslovnica), Rok Dolinar (2. r., PŠ Višnja Gora), Zoja Jevnikar (2. r., PŠ Višnja Gora), Klara Kocmur (2. r., PŠ Višnja Gora), Lana Marinčič (2. b), Erik Pevc (2. b), Ula Regali (2. b), Lina Sekirnik (2. b),

Sandra Stevanović (2. b), Luka Omerzo (3. r.), Luka Hočevnar (3. r., PŠ Ambrus), Žan Hren (3. r., PŠ Ambrus), Anej Hrovat (3. r., PŠ Ambrus), Laura Kaurin (3. r., PŠ Ambrus), Špela Kenik (3. r., PŠ Ambrus), Sara Mišmaš (3. r., PŠ Ambrus), Martin Papež (3. r., PŠ Ambrus), Gregor Perko (3. r., PŠ Ambrus), Leon Perko (3. r., PŠ Ambrus), Anja Tomšič (3. r., PŠ Ambrus), Maša Žnidaršič (3. r., PŠ Ambrus), Maxim Cosovici (4. a), Alja Štaudohar (4. a), Lea Grabrijan (4. c), Ana Valič (4. c), Neli Zajc (4. c), Živa Bašnec (5. a), Tjaša Čebular (5. a), Leyla Hassaballa (5. a), Manca Kastelic (5. a), Manca Kepa (5. a), Mariol Ljoljič (5. a), Anja Zajc (5. a), Lana Benčan (5. b), Nataša Lukić (5. b), Maša Omahen (5. b), Eli Valič (5. b), Nejc Bavdek (7. b), Manca Erjavec (7. b), Tadej Perko (7. b), Eva Godec (7. d), Simona Kamnikar (7. d), Tilen Koželj (7. d), Petra Koželj (7. d), Anja Lampret (7. d), Žiga Medved (7. d), Veronika Pavčič (7. d), Luka Rus (7. d), Ela Tekavec (7. d), Tinkara Žgajnar (7. d), Patricija Kremžar (8. b), Anamarija Papež (8. b), Kristina Slak (8. b), Sara Sinček (8. c), Elizabeta Smolej Srpan (8. c), Klavdija Germ (8. r., PŠ Višnja Gora), Tilen Hribar Rajterič (9. b), Nika, Neja in Lina (Vrtec Pikapolonica, Ivančna Gorica, oddelek Ježki)

Mentorji literarnih in/ali likovnih del:

Darinka Dremelj (učit. biol. in gosp.), Tjaša Glamočak, (prof. raz. pouka), Jasmina Glavič (prof. raz. pouka), Jožica Jevnikar (učit. raz. pouka), Helena Kastelic (prof. raz. pouka), Vesna Kovač (prof. lik. umet.), Nina Kump Papić (prof. raz. pouka), Marija Lampret (prof. slov. in biol.), Tina Legan (prof. geog. in zgod.), Anita Perpar (dipl. vzg. pred. otrok), Igor Rajner (prof. nem.), Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.), Andreja Robek Perpar (prof. slov. in ped.), Ana Šimac (prof. biol. in kem.), Lidija Zajc (prof. raz. pouka), Cirila Zupančič (učit. raz. pouka)

Lektorici:

Nataša Rebec Lukšič (prof. slov. in geog.) in Marija Lampret (prof. slov. in biol.)

Odgovorna oseba:

Marjan Potokar (prof. šp. vzg.), ravnatelj OŠ Stična

POTOVANJE PO ČUDEŽNI DEŽELI SANJ

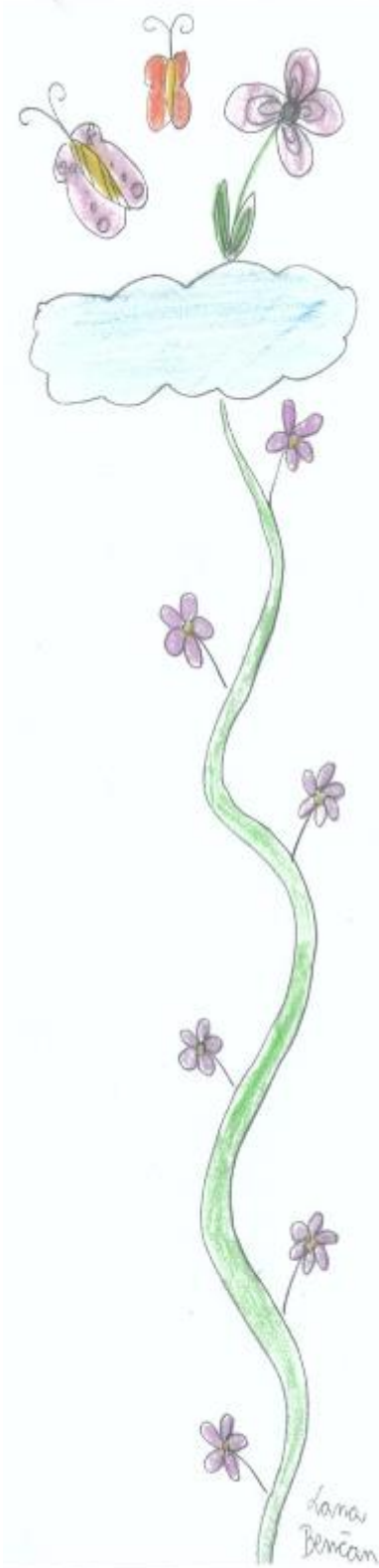

Potovala sem po čudežni niti,
do dežele, kjer je lepo biti.
Drevesa čuvajo pot do gradu,
da lahko sanje potujejo brez sledu.

Oblaki so mehkejši kot
najboljše blago,
grad pa se sveti kot
najčistejše zlato.
Vse je res prekrasno,
ker se vse svetlika,
celo neba dotika.

Tudi na koncu čudežne niti
se da še veliko naučiti
o živalih in ljudeh,
pa o čudežnih stvareh,
ki se v srcih prebude
in tudi v sanjah zažare.

Lara Miklavčič, 6. a

Lana Benčan, 5. b

PREDGOVOR

Pravljice poznamo vsi; ob pravljicah rastejo otroci vseh kultur. Tudi odrasli radi vstopamo (oziroma se vračamo) v čarobni svet čarovnic in princes, junakov in zmajev, velikanov, palčkov ter govorečih živali. Pravljice so že od nekdaj naš prvi najboljši prijatelj, naš tolažnik in vzgojitelj, saj nas že od malih nog zabavajo, potolažijo, ko smo žalostni, in nas s svojimi neposrednimi/posrednimi moralnimi nauki tudi česa naučijo.

Anja Lampret, 7. d

Le kdo ne pozna slavnih Andersenovih pravljic, kot so: Deklica z vžigalicami, Cesarjeva nova oblačila, Snežna kraljica ... ali pa pravljic bratov Grimm (Rdeča kapica, Sneguljčica, Pepelka ...), ki so v otroško literaturo zapisane z zlatimi črkami?

Vsakdo izmed nas si želi, da bi bilo naše življenje kot ena sama pravljica, mi pa princeze in princi, ki odprtih rok čakamo svojega izbranca na prelepem belem konju ...

Prav zato se v teh časih tako radi zatekamo v virtualni svet medijev (predvsem televizije) in vsakodnevno pretakamo solze ob TV-limonadah na naših komercialnih TV-programih, ali pa ure in ure preždimo pred računalnikom in ob igranju računalniških igrice preganjamo tega ali onega zmaja, se zavzeto borimo proti nasprotnikovi vojski ...

Da. - Pravljice so res del našega življenja, čeprav v malo drugačni preobleki. Skrivajo se vsepovsod: v TV-oglasih, reklamnem gradivu otroških trgovin, v televizijskih serijah, filmih ali v klasični pisni obliki. Naselile so se tudi na platnice naših šolskih zvezkov, svinčnikov, peresnic ali pa celo na naša oblačila ...

Tudi sama sem se že v otroštvu okužila s »pravljичnim virusom«. Rada se spominjam večerov, ko nam je mama prebirala zgodbe, nato pa smo si jih začeli pripovedovati pred spanjem sami; včasih smo si jih tudi sami izmislili. Pred oči pa se mi prikradejo tudi slike trenutkov, ko stojim pred knjižno polico pravljic v mestni knjižnici in mrzlično prebiram naslove pravljичnih knjig ter med njimi iščem tiste, ki jih še nisem prebrala ... Pravljice so bile (in so še danes) del mojega življenja in z velikim veseljem jih še dandanes pripovedujem ali pa prebiram svojima hčerama.

Naj živijo pravljice!

Nataša Rebec Lukšič

NEKAJ BESED O KNJIGI PRAVLJICE IZ DEDKOVEGA ŽEPA

Navdih za pisanje knjige Pravljice iz dedkovega žepa sem dobila nekega hladnega decembrskega dne, ko je bila moja družinica zaradi rahle viroze ene od hčer primorana ostati v stanovanju, v toplem objemu štirih sten.

Zunaj so bile temperature sicer nekaj stopinj pod ničlo, a prijazno decembrsko sonce me je kar vabilo, da se prepustim njegovemu šibkemu, vendar optimizma polnemu objemu. Da bi si vsaj malce polepšala dan, sem se spravila k razmišljanju o tem, kaj bi lahko v prihodnjih urah in dneh zanimivega in obenem koristnega počela.

Tako je na dan privrela ideja, da bi se lotila pisanja okvirne zgodbe o Marjetki, ki ob večerih zelo rada posluša očetove pravljice. Ko ta tragično premine v hudi avtomobilski nesreči, se deklica zapre v svoj svet, v katerega ne spusti nikogar, niti svojih najbližjih ne. Deklica pogreša očetove čudovite pravljice in se ne more sprijazniti s praznino v srcu, ki je nastala po njegovem odhodu v onostranstvo.

Tudi njena mamica, babica in dedek Matevž se vsakodnevno spopadajo s težavami, ki jih prinese izguba družinskega člana, obenem pa pozabljajo, da je prav Marjetka tista, ki najbolj trpi.

Nekega dne pa v skromno domovanje družine Mišnik znova pokuka žarek sreče. Na pomoč priskoči mala zobna miška Sofija, ki v zameno za rešeno življenje Marjetkinemu dedku zaupa veliko skrivnost, ki vsem spremeni življenje.

Matevžev hlačni žep odtlej postane osrednji predmet dekličinega predspalnega rituala; dedek namreč iz njega vsak večer izvleče pravljico in jo nato prebere svoji vnukinji.

Pravljice, ki so vložene v samo okvirno zgodbo, so v celoti avtorsko delo učencev OŠ Stična in (seveda) moje malenkosti, v nekaj primerih pa so tudi plod timskega dela učencev.

Učenci, veseli me, da ste se v takem številu odzvali na mojo pobudo in me presenetili s prečudovitimi literarnimi in likovnimi kreacijami, učiteljem mentorjem pa se zahvaljujem, ker ste moje ideje posredovali naprej in skrbeli, da je projekt potekal nemoteno.

Pred vami je torej knjiga pravljic, plod našega trdega dvomesečnega dela. Vzemite si čas in jo preberite ter poletite z nami v svet domišljije!

Nataša Rebec Lukšič

UVOD

Večer je. V zraku vlada nekakšna čarobna, skorajda pravljичna spokojnost ... Utrujena drevesa so že nekoliko zaspano povabila svoje veje, premražene živalce pa so se urno poskrile v svoja zatočišča, da jim pridih hudega mraza ne bo mogel priti do živega.

Le nočne zveri komaj čakajo, da se naš planet popolnoma prepusti objemu trdne teme; takrat namreč zanje nastopi čas vztrajnega iskanja kakšnega koščka hrane, s katerim bodo nahranile bodisi sebe bodisi svoj sestradan naraščaj ...

Tudi v majhni zeleni hišici na robu vasi po imenu Mišji Dol se v tem večernem času pričnejo dogajati čudne, prečudne stvari, vendar vam bom to skrivnost morda razkrila malce kasneje ... Zaupal mi jo je Marjetkin dedek Matevž, najstarejši član in obenem glava družine Mišnik.

Marjetka je ostala brez očeta dan po tem, ko je dopolnila štiri leta. Umrli je v hudi prometni nesreči, ko se je vračal iz službe. Slovo od očeta je bilo zanjo zelo huda življenjska preizkušnja. Bila je premlada, da bi popolnoma razumela vse, kar se je takrat dogajalo pred njenimi očmi, a v zraku je lahko čutila, da se je v njihovem malem domovanju nekaj spremenilo. Oči njene mamice so bile venomer objokane, njena babi in dedi pa sta pogosto tiščala glavi skupaj in obupano skomigovala z rameni.

Ela Tekavec, 7. d

Marjetki je bilo najtežje pri srcu prav zvečer, ko jo je mami položila v posteljo in ji zaželela lahko noč. Prav večeri so bili namreč tisti del dneva, ko je bil njen oči popolnoma v njeni lasti.

Ker je ponavadi prihajal domov, ko se je pričelo že temniti, ga je deklica bolj malo videla, je pa imel njen oči lepo navado, da ji je vsak večer pripovedoval pravljice.

Bil je prava zakladnica pravljíčne domišljije. Njegovih zgodb o začaranih kraljičnah, o princih, ki so se trudili najti svojo izgubljeno ljubezen in so bili zanj pripravljene tvegati celo svojo glavo, pa pripovedi pa o hudobnih zmajih, ki so bruhalo strašanski ogenj in so bili strah in trepet celotnega kraljestva,

ni mogel nadomestiti nihče. Samo njen zlati očka jo je znal vedno spraviti v dobro voljo, pa čeprav je bila bolna ali morda le nekoliko slabe volje. S svojimi debelušnimi prsti jo je ob prihodu domov vedno najprej navidezno požgečkal po nosku, nato pa ji v uho zašepetal tiste magične besede: »Ti si moja Pikica Pokica, kraljična mojega srca! – Samo roke si še umijem in večerjo pojém, nato pa ti kakšno novo pravljico povem! – Ti pa medtem brž skoči v pižamo, si umij svoje zobke in me počakaj v postelji; takoj bom pri tebi!«

Ko je njen dragi Tejko Smejko, kakor ga je velikokrat ljubkovalno klicala, prišel k njej v sobo, se je ves svet okoli nje pričel drugače vrteti. Zave-se so se spremenile v konje samorože, ki so se brezskrbno pasli na pašnikih prostranstva dežele Tu-nikjer, nočna svetilka pa je v trenutku postala navihan škrat Nagajivček, ki je vsak dan znova kaj novega ušpičil ...

Da, njen oči Matej je bil res nekaj posebnega in takrat je bil samo njen! Takrat ... - Kaj pa danes, jutri ... in v prihodnje?!

Saj je tu še dedi Matevž, ampak on ne zna pripovedovati tako zanimivih zgodb, kot jih je slišala iz očkovih ust. - Njen dedi ... On je že star in včasih kar pozabi, kaj je hotel na začetku reči. Njegovi lasje so že popolnoma sivi in tudi vidi že slabo. S svojimi očali in čokato postavo jo včasih spominja na velikega sneženega moža, ki sta ga s Tejkom naredila le nekaj dni, preden je on ... odšel v večno kraljestvo vil in palčkov. - Mogoče pa tudi tam kakšnemu otroku pripoveduje svoje prečudovite pravljice ... Morda pa se bo nekega dne le vrnil k njej in mamici in bodo zopet vsi veseli ...

Deklici se je skoraj vsako noč sanjalo o njem. Čim je zaprla svoje utrujene oči, se je neslišno prikradel v njene misli, enkrat kot vitez na velikem belem lipicancu, ki se je zapodil v napad proti ogromnemu troglavemu zmaju, drugič kot čarodej, ki je ostudnega malega zelenega žabona spremenil v prečudovitega princa, s katerim se je ona, kraljična, nato poročila in imela deset otrok.

V sanjah je bil njen zlati očka še živ; tega ji ni mogel vzeti nihče, niti tista čudna teta s košatimi lasmi v zdravstvenem domu, ki ji je na vsak način skušala dopovedati, da sta z mamico ostali sami in da se njen oči ne bo več vrnil nazaj.

Čarobnost strička Časa je v tem, da mu sčasoma uspe naša ranjena srca malce zakrpati. Tudi v hišo družinice Mišnik je tako končno pokukal žarek sreče, za kar pa je kriv dedi Matevž, ki se je nekega dne tako kot ponavadi odzval prošnji svoje žene Ančke in odšel v klet po krompir.

Počasi je stopal po strmih zaprašenih stopnicah ter z rokami odstiral novonastale pajčevine, ki so na vsak način želele prekriti njegovo plešo.

»Pajkci, stran! - Komu drugemu boste na buči spleтали svoje pajčevine. Jaz moram sedaj po krompir, da bo moja Ančka za Marjetko pripravila slivove cmoke. - Samo to ji še gre v slast, odkar ... Mateja ni več v tej hiši. - Pa tako dober je bil z njo! - Oh, še ena mrežasta tvorba! - Danes pa je tu pravi raj za pajke!«

Ko je starec prišel do zaboja s krompirjem in vanj posvetil z baterijsko svetilko, je v vedru poleg sebe zaslišal, da nekaj miglja.

Nika Haler Metelko, 3. razred

V plastični posodi je zagledal drobno miško s presenetljivo dolgimi brčicami, ki se je na vse kriplje in pretege trudila, da bi se rešila iz pasti, v katero se je bila ujela.

»Mišek, mišek dolgobrkec! Kaj pa ti počneš v tem starem vedru za vodo? - A nimaš nobenega drugega dela, kot da se potikaš po moji zatohli kleti in me plašiš?! - Saj bi me kmalu kap, tako si me prestrašil! - Kaj naj naredim s teboj?!«

Za trenutek je pomislil, da bi vedro odnesel s seboj v stanovanje in svoj mišji plen delil s Pikijem, debelušnim mačkonom, ki je največ časa prebil v svoji mačji košari v dnevni sobi, vendar se mu je ob pogledu na malo bitje kar milo storilo. V miškovih očeh je bilo moč razbrati strah in veliko, pravzaprav ogromno željo po preživetju.

»Še ena smrt bo v tej bajti, če te nesem k našemu mačjemu prijatelju ... - Nič, spustil te bom na svobodo, saj si le uboga lačna miška, ki si želi vrniti domov k svoji družinici. - Tudi naša Marjetka bi tako hotela ... - Imeti morilca miši za dedka?! - Ne, tega pa zares ne bi želel slišati iz njenih ust!«

Previdno je nagnil vedro k tlom in opazoval, kako se bo živalca odzvala na njegovo dejanje.

»Hvala ti,« je zaslišal glasek pred seboj.

»Hvala?! - Kdo pa je tu?! Saj ni v kleti nikogar, razen mene, betežnega starca in te drobne prestrašene miške, ki pa go..., GOVORI!!!«

»Da,« je starčevim besedam pritrdilo drobno bitje. »Sem zobna miška Sofija in k vam sem prišla, da bi vaši mali Marjetki vzela zobek, ki ji je zjutraj izpadel. Spravila ga je pod svojo blazino, jaz, vrhovna poveljnica Mišjega oddelka za izpadle zobe, pa sem se lastnonožno odločila, da se tokrat sama podam na pot in prevzamem svojo pošiljko. Če ne bi bilo tu vas, prijaznega gospoda, bi se vse skupaj zame bolj slabo končalo, vaša Marjetka pa bi zaman čakala, da ji zobna miška v zameno za njen zobek kaj prinese.«

Nika Haler Metelko, 3. razred

»Tako, torej!« je začudeno zamrmral starček. »Govoreča zobna miška, ki se mi zahvaljuje, ker sem jo rešil?! - A se mi je povsem zmešalo?«

»Ne, gospod Matevž! Ne skrbite, z vami je vse popolnoma v redu, v znak zahvale pa vam bom na uho nekaj prišepnila! - Takoj zdaj me vzemite v svojo roko, malo se mi že mudi ...«

Starček je nekoliko obotavljajoče stegnil svojo zgubano dlan proti drobnemu bitju, to pa se je urno povzpelo nanjo in mu namignilo, naj jo ponese k ušesom ...

Da; tistega dne je mala zobna miška Sofija Marjetkinemu dedku zau-pala veliko skrivnost, ki je članom družine Mišnik življenje popolnoma obrnila na glavo.

Dedi Matevž je odtlej vsak večer iz svojega hlačnega žepa na dan pri-vlekel novo pravljico, ki jo je prebral svoji vnukinji, ter iz njenih ust zopet uspel izvabiti nasmeh.

Anamarija Papež in Kristina Slak, 8. b

KAJ TI BODO SANI, ČE NIMAŠ BREGA

Marjetka je že nekaj časa sedela v postelji in čakala na dedka Matevža. Vsako noč ji je bral pravljice iz neke čudne drobne knjige, za katero ni vedela, od kod se je vzela. Tokrat si je vzel več časa, da se je prikazal. Potem pa je le prišel! Usedel se je na stol, ki ga je pristavil k postelji.

»Danes, Metka, je prav poseben dan, ker boš danes slišala najboljšo pravljico kar jih je!« ji je veselo zatrdil. Mislila je, da je to pravljico že slišala, zato se je ni tako zelo veselila, vendar je vseeno počakala, da je slišala začetek. Konec koncev se je lahko zmotila.

»Kot vse pravljice, se tudi ta začne s prav posebnim začetkom. Dogaja pa se v deželi snega in ledu,« ji je razložil, preden je začel s pripovedovanjem.

Marjetka je opazila, da niti ena pravljica, ki ji jo je dedek pripovedoval, ni bila enaka, pa je za vsako posebej rekel, da je najboljša. Bila je precej sumničava glede tega, ker je že večkrat ugotovila, da najboljše pravljice sploh ni ali pa jih je nešteto. Dedku je to tudi rekla in to z natanko temi besedami: »Ampak kako je lahko najboljša pravljica na svetu, ko pa sem jaz od drugega dedka slišala najboljšo pravljico in prepričana sem, da nista isti; razen, če obstaja več najboljših pravljič, ampak potem ni ta nič posebnega?«

»Natanko ena najboljša pravljica obstaja! Nista tri niti dve, ampak samo ena! Sicer bi bilo brez pomena!« se je celo malo razburil dedek in se namrščil, da so mu osivele obrvi prekrile skoraj cele oči.

»Kako pa potem to, da je tvoja najboljša pravljica drugačna od dedkove?« je bila radovedna mala Marjetka.

Naslonila se je na rob postelje in ga pozorno opazovala. Bolj kot vse si se je tedaj želela slišati njegovo razlago. Da je ja ne bi preslišala, je bila popolnoma tiho, samo od časa do časa je malce pomežiknila.

»Saj to je povsem očitno! Najboljša pravljica je samo ena in vedno enaka, samo, da jo vsak pove na svoj način. Vsakdo, ki pa jo posluša, jo razume še bolj drugače.«

Razlaga je bila zanjo precej verjetna in ker je dedku vedno verjela, je bila z njo celo zadovoljna. Zdaj je lahko slišala pravljico do konca na dedkov način.

Dedek je iz žepa povlekel drobno knjižico, ovito v rdeč žamet. Vsak večer ji je bral iz nje in vsak večer je odprl na prvi strani, pa vendar je vsak dan prebral drugačno pravljico. – Ali je bila ista, povedana na drugačen način?

Nikoli ji ni povedal, kje jo je dobil, niti kakšna knjiga je to. Edino, kar ji je rekel je, da so pravljice pravljичne in se jih zato ne da razložiti. Tako nam ostane, da si vsak zamisli razlago, ki se mu zdi najbolj verjetna.

Druga čudna reč okoli knjige je bila, da so bile črke bolj drobne od najdrobnejšega zrna riža. Celo mala Marjetka ni mogla prepoznati ene same črke! Dedek, ki je vedno nosil očala, da je lahko bral, pa jih med branjem te pravljичne knjižice ni sploh nikoli nosil.

Nekega dne je Marjetka ugotavljala, da je morda prav to razlog, da jo je vsakič prebral drugače.

Dedek se je odkašljal in pogledal v papir ter pričel z branjem.

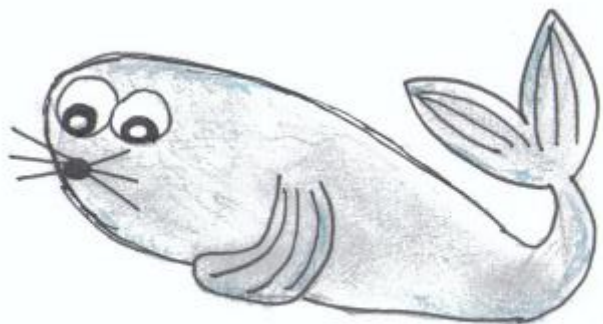
»Pred mnogimi leti, ko so eskimske sani še vlekli psi in so se severni jeleni še mirno sprehajali po beli deželi, je zapadel sneg. Ni bil ne prvi ne zadnji sneg tistega leta, ampak nekje vmes, kar ni bilo nič posebnega, saj je v deželi snega vedno sneg. Kljub temu pa so bile prav te snežinke posebne za nekoga, saj so prav te bile zanj prvi, najbolj prvi sneg, ki ga bo čutil na smrčku!

Pod debelim ledom je v luknji, ki jo je izdolbla njegova mama, živel mali beli tjulenj. Zbudil se je že zgodaj, ker je čakal na darilo, ki naj bi ga dobil tistega dne. Sneg, ki ga je do tedaj opazoval le skozi majhno odprtino v ledu, naj bi tistega dne lahko začutil pod svojimi plavutmi.

Od mame je slišal, da je tam mrzlo in nevarno, a mu je luknja, v kateri je domoval, že postala dolgočasna, čeprav je bila topla.

Glavo je prislonil ob led in poslušal. Čakal je na znan zvok praskanja krempeljcev po ledu. Ko ga je zaslišal, je veselo poskočil. Potem je v špranjo pokukala velika črna glava.

Temne, frnikolaste oči je poznal bolje kot kar koli drugega. Veselo je zacvilil, ko je opazil svojo mamo. Ta ga je nežno potegnila za plavut in ga spravila na sneg.

Simona Kamnikar, 7. d

Sprva se je prestrašil nenadnega mraza, ki je butnil vanj, a je kmalu začel veselo poskakovati po mehki belini in loviti padajoči mraz, ki je na njegovem smrčku puščal mokre lužice.

Šele ko je znova pogledal proti veliki dobrodušni mami, je opazil, da je za njo nekaj velikega. Tako presenečen je bil, da je pozabil otresti sneg s sebe. Ta se je stopil in ledene kapljice so polzele po njegovem belem kožuščku.

»Kaj je to?« je naposled vprašal in prilezel do čudnega predmeta. Za vsak slučaj se je stisnil pod mamino plavut, da ga ne bi napadlo. Zasmejala se je in pomigala z brki.

»Sani!« se je oglasila. »Otroci, ki so se zadnjo zimo igrali z njimi, so mi jih podarili, ker so že preveliki zanje.« Pomahala je z repom.

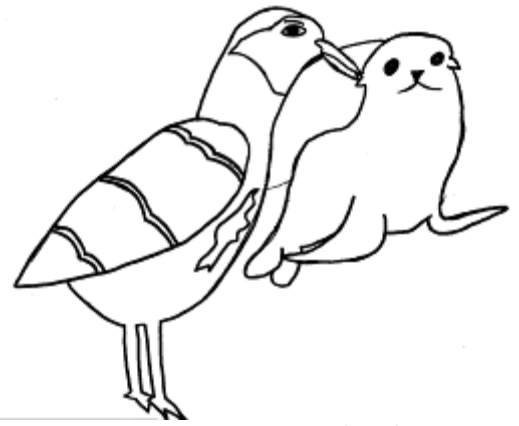
»Ampak jaz sem tudi velik!« je zacvilil mladič. Zasmejala se je in ga dregnila s smrčkom. »Seveda si. A ti si tjulenj in tjulnji niso nikoli preveliki za zabavo!«

Pomežiknil je in pogledal zdaj mamo, zdaj sani. Stopil je do njih in jih dvomljivo dotaknil s plavutjo. Ovohal jih je in ugotovil, da niso užitne.

»No, danes se lahko sam igraš na snegu, dokler bom jaz lovila ribe,« je pripomnila. - »Ampak pazi na severne medvede in ne hodi blizu vode, ker si še premajhen za plavanje, prav? Gospodična Jerebica pa bo pazila nate, da se ne izgubiš.«

Prikimal je in sledil črno beli mami do snežne Jerebice. Pazljivo, da ga ne bi napadla, je ugriznil vrv in za seboj vlekel sani. Drsele so po snegu, zato jih ni bilo težko vleči.

»Gospodična Jerebica!« je zavpila mama tjulenj. Iz snega se je izluščila mala okrogla ptica. Odprla je oči in šele takrat sta jo tjulnja zagledala. Njeno belo perje jo je naredilo neopazno pozimi. »Oh, tukaj stel!« se je prestrašila mama tjulenj. »Bi bili tako prijazni, da bi popazili na njega?«

Anja Zajc, 5. a

»Seveda!« je začivkala. Otresla si je perje od snega. Mama tjulenj jima je pomahala in izginila v morju. Pomahala sta ji v slovo in mala Jerebica se je obrnila proti tjulnju. »No, kaj bi počel?« je vprašala in nagnila glavo na stran.

»Nove sani imam! Lahko bi jih preizkusila!« se je razveselil in s plavutjo pokazal na svoje darilo. Gospodična Jerebica je skočila na sani in jih temeljito pregledala. Nagibala je glavo zdaj levo zdaj desno in nekaj razmišljala.

»Hmm ... Pa veš kako se uporabljajo sani?« je vprašala, ker sama ni imela pojma. Gnezdju ni bilo podobno, hrani tudi ne. Očitno je bilo nekaj v zvezi z igro, ki je nikoli ni razumela. Jerebice so namreč veliko bolj resne od tjulnjeve, kaj šele od mladičev! Tjulenj je pomežiknil s svojimi velikimi črnimi očmi. »Vem, da jih vlečeš za seboj,« je prikimal ponosno.

»Prav. Kam pa greva?« je vprašala Jerebica. Tjulenj je dvignil plavuti v zrak, češ da ne ve. Jerebica je nejevoljno stresla z glavo. »Grega, kamor naju pač pot zanese,« je sklenila in hodila pred tjulnjem.

Mali tjulenj ji je sledil in za seboj vlekel sani. Kmalu pa sta ugotovila, da je nekaj narobe in mali tjulenj je priznal, da ne ve kako se uporabljajo sani.

Gospodična Jerebica je sedla v sneg in zavzdihnila: »Kaj bova potem počela? Jaz ne vem, ti ne veš! Kdo potem?« je vprašala. Že v tistem hipu ji je bilo žal, da je privolila v čuvanje mladiča, a z njegovo mamo sta bili zelo dobri prijateljici.

»Poiskala bova nekoga, ki ve, kako se uporabljajo sani!« je vzkliknil mladič in se že podal na pot. Jerebica mu je sledila. Ker je bila lahka, se sneg pod njenimi nogami ni udiral in ni imela takih težav kot tjulenj.

Po poti sta popotnika srečala malega belega leminga, ki je živčno tekel sem ter tja. Nekaj je iskal in nikakor ni hotel, da bi ga kdo motil. Prišleka je pogledal za delček sekunde in zamrmral nekaj v pozdrav. Prijazno sta odzdravila in ga vprašala za sani. Pogledal ju je postrani in pomigal s smrčkom.

»Sani?! - Ne vem in me ne zanima,« je pihnil in se zakopal v sneg.

Jerebica je ponosno dvignila glavo in užaljeno odšla. Pomignila je tjuljenjčku, naj ji sledi in skupaj sta se odpravila proti stari sovi. Ta bo zagotovo vedela, saj je najmodrejša žival v celotni snežni deželi.

Hodila sta tako dolgo, da so ubogo malo gospodično Jerebico že bolele noge. Vzletela je in pristala na saneh, da bi si odpočila, mali tjulenj pa še opazil ni, da ni več hodila ob njem in je vlekel sani naprej. Ptica se je veselo zasmejala: »Seveda! Sani so zato, da se pelješ na njih!« Poskočila je in se udobno namestila na njih. Navidez neuporabna reč se ji je zdaj zdela imenitna!

»Ampak potem se ne morem sankati, če sem sam! To ni zabavno!« je odvrnil tjulenj. Ustavil se je in opazoval Jerebico, ki ji ni nič manjkalo. »Vedno mora biti nekdo, ki bo vlekel sani!« je ugotovila Jerebica. »In ker sem jaz premajhna, da bi vlekla tebe, boš ti vlekel mene.«

»Mislim, da je bolje, da poiščevo sovo! Zagotovo sva naredila kaj narobe. Do tam pa te bom vlekel, če hočeš.«

Tako sta sklenila in tako je tudi bilo. Puhasti tjulenj je bil že tako utrujen, da je komaj prilezel do modre sove. Ta je sedela visoko na veji z zaprtimi očmi.

»Gospa Sova!« je zaklical tjulenj.

Sova je odprla samo eno oko in šele, ko se je prepričala, da je res prav slišala, še drugo. Pretegnila je krila in poletela do njiju. Potem je sedla tjulnju na hrbet.

»Kaj sta me potrebovala?« je prijazno vprašala.

»Zanima naju, čemu služijo sani?« Sova je razprla mogočna krila in si ogledala sani. Potem je zatisnila oči, kot bi zaspala. Čez čas jih je spet razprla. Potem si je pozorno ogledala predmet. Jerebica se ji je umikala s poti, da ji ne bi bila napoti. Gospo Sovo je zelo cenila, saj ji je bila ta vedno voljna pomagati.

»Hu,« je zamišljeno zaskovikala. »Se pravi: drsi po snegu, lahko sediš na njem, da ti ni treba hoditi ali leteti ... Vidva bi pa najbrž rada, da vama ni treba vleči sani,« je ugotavljala.

Mali tjulenj je prikimal, presenečen nad njeno modrostjo.

»Morata imeti breg!« je naposled ugotovila.

»Seveda, kaj pa nam bodo sani, če nimamo brega!« je ponovila gospodična Jerebica, kot da bi bila ona ugotovila, v čem je težava.

Zahvalila sta se stari ptici in nadaljevala pot. Tokrat sta iskala hrib.

Sredi poti sta se ustavila pri severnem jelenu in ga prosila za prevoz. »Hočeta, da vlečem sani?« ju je ta začudeno vprašal.

Prikimala sta, severni jelen pa je vzdihnil: »Jaz vaju trenutno ne morem peljati, poznam pa nekaj jelenov, morda bodo oni imeli čas.«

Anja Lampret, 7. d

Na hitro ju je odvel do črede jelenov, se poslovil in odšel.

Tjulenj in Jerebica sta se prebila med jelene in klicala: »Oprostite! Oprostite!«

Nihče ju ni slišal, saj so bili prezaposleni s klepetanjem.

Gospodična Jerebica, ki je imela kratke živce, je poletela in pristala nekemu jelenu na nosu.

»Gospodič Jelen,« ga je ogovorila. »Bi naju lahko odpeljal do najbližjega brega?«

Jelen se je zasmejal in jo stresel z nosa.

»Kakšna predrznost!« se je razburila jerebica. Razprla je svoja krila in si važno poravnala perje na prsih.

»Pridi, greva!« je vzvišeno odvrnila.

Iz daljave pa ju je opazoval velik los in prav počasi stopil do njiju. Prestrašeno sta pogledala k višku. Bil je vsaj desetkrat večji od njiju!

»Slišal sem, da iščeta prevoz do brega,« je rekel z globokim glasom.

Prikimala sta in gospodična Jerebica je zaščitniško stopila pred tjulnja. Los je sklonil glavo, da sta jasno videla gromozanske lopataste rogeve.

»Jaz grem ravno tod mimo. Lahko bi vaju spotoma peljal!«

Jerebica si je neznansko oddahnila in prikimala. Oba sta bila hvaležna losu, da ju je popeljal. Pomagala sta mu privezati vrv okoli rogov.

Čeprav je los hodil počasi, se je popotnikoma zdelo zelo hitro, saj sta sama napredovala veliko počasneje. V manj kot petih minutah so že bili pri najbližjem bregu. Los jima je pokimal in odgalopiral proč.

»No, zdaj sva tukaj! Zdaj se samo spustiš po bregu in to je to!« je vzkliknila jerebica.

Mali tjulenj je presrečen skočil na sani in se hotel spustiti, a je bil pretežek, zato so se vdrle v sneg.

»Sova se je najbrž zmotila,« je žalostno ugotovil.

Jerebici se to ni zdelo smiselno, ker se Sova nikoli ni zmotila. Zamislila se je in ukazala tjulnju, naj jo počaka tam, sama pa je odletela do pingvinov, ki jih je videla v daljavi.

Vrnila se je zelo hitro, saj jo je skrbelo za malega tjulnja. Njegova mama bi bila zelo jezna, če bi se izgubil! In kaj vse bi se mu lahko zgodilo?! Tjulenj pa je opazil, da ni bila sama. Pripeljala je jato pingvinov.

Pogledali so breg in eden je nekaj zavpil. Vsi so se postavili v kolono eden tik ob drugem in se na nekaj pripravili. Tjulenj jih je radovedno opazoval.

»Tri, dve, ena ...« je vpil pingvin in mahal s črnimi plavutmi. Drugi so nestrpno mahali z repi in ko je rekel: »ZDAJ!« skočili na bele trebuhe in se spustili vse do dna brega.

Vajo so nekajkrat ponovili. Videti je bilo, da so se vsi zelo zabavali. Zadnjič pa se sploh niso vrnili na vrh, ampak so samo izginili. Videli so jih šele kasneje, ko so skočili v vodo in izginili v daljavi.

»Zdaj, ko je sneg poteptan, se lahko v miru sankava!« je rekla jerebica. Bila je zelo vesela, da sta končno naredila vse potrebno in se bosta lahko sankala. Čeprav je bila vedno resna in se ji je zdelo sankanje primerno za male otroke, je naskrivaj občudovala pingvine, ko so se spuščali po trebuih. Pomagala je malemu tjulnju na sani in ga potisnila z brega.

Kake tri metre je bilo vse dobro, potem pa se je bela kepa skotalila s sani in se je kot vreča krompirja vrtela do konca brega.

Jerebica je v trenutku poletela do tjulnja in ga vprašala, ali se dobro počuti.

Tjulenček je stresel sneg s sebe in premaknil vsak del telesa, da je preveril, če je cel. Prikimal je in se napotil proti vrhu.

»Bilo je odlično, dokler nisem padel!« se je kljub temu razveselil.

Tako sta sklenila, da bosta našla način, da ostane na saneh in bo res - končno - vse super.

»Saj bi lahko ti spet poletela in prinesla nekaj, s čimer bi se privezala na sani!« je pametno razmišljal tjulnj.

Jerebica je prikimala in odletela. Tjulenj je medtem potisnil glavo v sneg, da ga ne bi nihče opazil. Gobček in oči so bile namreč edine reči na njem, ki niso bile bele in so se videle od daleč.

Ko je gospodična Jerebica priletela nazaj, je imela težave z iskanjem varovanja. Na srečo je imel ob sebi sani, ki jih je bilo lahko najti.

Nežno ga je kljunila, da je dvignil glavo, in mu pokazala pas, ki ga je dobila v eskimski vasi.

»Tole bo delovalo! Splezaj gor!« je rekla odločno.

Tjulenj jo je ubogal, ona pa je zavezala pas okoli njega in mu rekla, naj ga zategne. Preden je prišla do njega, se je namreč posvetovala s sovo, kako se pa sploh uporablja.

Še zadnjič pred spustom je preverila, ali je dobro zategnila in si pomela krila. Zadovoljna je bila z izidom.

Potisnila je sani, na katerih je sedel tjulenj ter vzletela in ga po nebu zasledovala.

Ko se je tjulenj prisankal na ravnino, se je smejal na ves glas in se hotel še enkrat spustiti.

Po nekaj uspešnih poskusih je nagovoril Jerebico, da je tudi ona poskusila. Ko je opazila, kako zabavno je spuščanje, je kljub naporni vleki sani na vrh hriba tudi sama hotela še več spustov. Tako sta se spuščala ves dan. Proti večeru je prišla tjulnjeva mama in ju zalotila med sankanjem. Opazila je, da sta rabila zelo dolgo, da sta se povzpela na vrh, zato je za hip odšla nekaj iskat. Vrnila se je z zelo dolgo vrvjo, ki jo je našel zajec.

Mali tjulenj se je razveselil njenega prihoda, Jerebico pa je bilo sram, da se je igrala kot mali otrok. Tudi mama se je poskusila sankati in Jerebica ni bila več sramežljiva. Zavezala je dolgo vrv za sani in za skalo na vrhu hriba, saj edina ni imela plavuti.

Tako jim ni bilo treba več plezati do vrha, ampak jih je mama tjulenj samo povlekla vsakič, ko so prišli do ravnine.

Vsi trije so se zabavali kot nori, zato so se odločili, da se bodo sankali vsak dan! Gospodična Jerebica pa je naposled le ugotovila, da se je v življenju treba tudi zabavati in da ni dobro biti vedno resen.

Dedek je s tem končal svojo zgodbo. Pogledal je proti Marjetki, ki je takrat že trdno spala. Nasmehnil se je in jo pokrtil z odejo. Ugasnil je luč, jo poljubil za lahko noč ter odšel iz sobe, knjižico pa je skrbno spravil v žep, da ji bo naslednji večer lahko spet bral iz nje.

Maja Bošnjaković, 9. a

Simona Kamnikar, 7. d

METINA DOGODIVŠČINA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela deklica, ki je neznansko rada sanjala. Vsako noč si je zaželela nekaj nenavadnega, čudovitega – pravljico, ki se vleče od groze in seže do strahu v kosteh.

Bil je že mrak, ko je Meta odšla iz hiše. Hodila je in hodila, prišla do gozda, zašla še globlje in prišla na nenavaden travnik. Trava je bila siva, neka koča črna, drevesa pa bela. Vse je bilo kot v črno-belem filmu. Meta se ni ustavila in je nadaljevala s potjo.

Nenadoma je nekaj zašumelo. Meta je brez skrbi naredila še en korak in BUM!!! Padla je v krtino in sledila krtu, saj ji je pred tem zašepetal, da prihaja v neznan najlepši svet, ona pa se je le spraševala, le kaj tako lepega je lahko v tej črni ozki luknji na tem koncu gozda. Ker je mislila, da je to le en velik dolgčas, se je odpravila domov in zaspala.

Naslednjo noč pa je bila polna luna, ki jo je, glej – kot nadnaravna sila – zopet peljala na drug konec gozda v krtino, kjer jo je čakal nov, drugačen svet.

In glej! Pred njenimi očmi so letala njena najlepša in najljubša pravljичna bitja – vile.

Ko jih je želela pozdraviti, je najprej niso slišale, saj so bile preveč zaposlene s posipanjem cvetlic z nekakšnim čudežnim prahom za dobro obroditev cvetov.

Meta je še enkrat zaklicala vilincem in skočila v zrak.

Tedaj je poletela in vsi vilinci so prenehali z delom ter začudeni strmeli vanjo, kot da bi z Marsa priletel majhen Marsovček.

Nekaj se je zalesketalo in nad vilinci se je čudežno pojavila kraljica vil in vilincev – kraljica Gemanda. Vsem vilincem je razložila, kako in zakaj se je znašla tu, nato pa to povedala še Meti. Najprej jo je pozdravila s svojim prečudovitim glasom in ji dejala, da je njihova posebna gostja; šlo je namreč za presenečenje vilincem, saj je Gemanda odprla poseben portal, skozi katerega lahko vstopijo le otroci, ki imajo posebno domišljijo.

Nataša Lukić, 5. b

Tako je cela vilinska vas Cvetkigemanda priredila gostijo za Meto, ki so jo poimenovali Domišeta.

Meta je tisto noč zelo uživala in zato je sklenila, da bo tam ostala še nekaj dni.

Že navsezgodaj so jo zbudile vila Sonia, Musa in Gia. Meta se je njihovega prihoda zelo razveselila, saj se je že na pogostitvi z njimi najbolj ujela. Lepo jim je zaželela dobro jutro, kar pa vile ni prav nič spravilo v dobro voljo. Vsa prestrašena jih je vprašala, kaj je narobe, one pa so jih odgovorile, da cela vas potrebuje njeno pomoč.

Meta se je sprva malce zamislila, ker ji ni bilo nič jasno, kaj naj bi bilo narobe v tej vasici. Ko so ji rekle, naj pogleda skozi okno, se je brž oblekla in stopila ven.

In glej – cvetlice so bile uvele, pol vasi je bilo onstran gozda, ki se ga je Domišeta spomnila še od prej.

Nato pa je vprašala, kako naj jim pomaga in kako je sploh prišlo do tega.

Sonia je začela razlagati, da je v tem čudežnem svetu še ena vas Črnobovka, kjer živijo zlobni, temačni čarodeji. Njihov kralj je Črnobav; po njem je dežela dobila tudi ime.

»Tam je svet takšen, kot vidiš na tej osušeni strani vasi,« ji je še dejala vila. »Kako pa bi ga lahko premagali, vam lahko zaupa le Gemanda.«

Domišeta je želela, da jo Musa in Gia odvedeta h Gemandi; ta naj bi ji zaupala skrivnostni načrt.

Gemanda je bila zelo vesela Domišetinega prihoda, zato jo je pričakala z nasmeškom na obrazu. Nato pa se je v trenutku zresnila in prešla k bistvu.

Povedala ji je, da namerava s čudežnim prahom za cvetje posipati cvetice ter jih tako ponovno obuditi v življenje. Prav tako bi jih s tem prahom uročili proti temačni strani, Gemanda pa naj bi z Domišeto odšla k Črnobovu, kjer naj bi čakala v zasedi, dokler se ne bi z Gemando soočila z besedami, nato pa napadla iz ozadja.

Načrta pa ni poslušala le Domišeta, temveč tudi prisluškovalna naprava, kot so rekli Žužkotelu. Ta je bil namreč sin Črnobova, ki je že kot majhen otrok rad vlekel ušesa na vse strani, zato ga je oče tudi izkoristil.

Tako je Gemanda naročila, naj gredo vsi vilinci na delo, saj so potrebovali ogromno količino čudežnega prahu za cvetje. Načrt je tako razkrila vsem vilincem, dokler ni prišlo do usodnega spopada.

Pred sončnim zahodom se je v Cvetkigemandi zbralo okoli tisoč vilincev, pripravljenih na boj. S krili so zaprhutali v zrak in odšli v Črnobovko, kjer pa jih je pričakala malo večja vojska - okoli petsto čarodejev, kar pa jih ni prav nič zmotilo. Začeli so z bojem za deželo.

Tista ideja s cveticami jim je posrečeno uspela, če pa jim ne bi, pa bi bili verjetno že ob vse svoje premoženje.

Presenetljivo so čarodeji začeli s precej lahkimi uroki, katerim so se vilinci z lahkoto umaknili, dokler niso uporabili najmočnejšega uroka, ki jim je spodnesel zrak, da so se morali bojevati na tleh.

Medtem pa je Gemanda prišla v palačo Črnobova, kjer mu jih je krepko naložila.

Črnobov se je ni prestrašil. Rekel ji je: »Le pridi ven, ti Gemandina zaveznica, Gemanda pa se mu je zlagala, da s seboj nima nobene zaveznice in ga vprašala, od kod mu ta podatek.

Črnobov ji je priznal, da je izrabil svojega sina za prisluškovanje in da je malo poizvedel o njenih načrtih.

Še veliko besed je padlo, dokler se Domišeta ni opogumila in skočila Črnobovu za hrbet ter mu na glavo posula čudežni prah.

Črnobov je začel poskakovati in se praskati, saj je Domišeta namesto čudežnega prahu s seboj vzela srbečični prah.

Zunaj pa se je odvijal čisto drugačen boj, v katerem so zmagovali čarodeji.

Tedaj so vilinci sklenili uporabiti skrivni načrt ter si sami nase posuli čudežni prah. - In glej, zrasli so v velikane ter poteptali čarodeje in odšli pomagat Gemandi, pri kateri je stal Črnobov in je zaradi srbečice spuščal nenavadne uroke, ki pa mu niso nič pomagali.

Vsi vilinci so namreč stopili skupaj, poteptali in izčrpali Črnobovovo moč in celo mesto posuli s posebnim prahom, Domišeta pa se je odpravila domov v realistični svet.

Meta je tako doživela čudovito dogodivščino in padla v globok spanec.

Deklica je zvečer zelo uživala ob pravljичnih sanjah ter vsem povedala, kaj se ji je dogajalo tisto noč.

Maša Omahen, 5. b

MALA DEKLICA IN GRDA ČAROVNICA

Nekoč se je za devetimi gorami in devetimi vodami igrala mala deklica Lara. Lara je hodila skoraj zmeraj k tol-munu in tam preživljala svoj prosti čas ob igri. Včasih pa je hodila tudi k svojemu prijatelju Timu. Tam sta se zmeraj igrala z žogo.

Nekega dne pa je sanjala, da sta s Timom videla čarovnico. Nekoč pa se jima je to res zgodilo.

Ko sta s Timom odpotovala na Malo goro, sta zagledala čarovniški klobuk z veliko zvezdami. Šla sta naprej in videla čarovniško palico. Obe stvari sta pobrala in šla še naprej.

Naenkrat pa sta kot v sanjah zagledala grdo in strašno čarovnico. Oba sta spustila stvari in zbežala domov. Skrila sta se pod posteljo in tam tudi zaspala. Spala sta vse do jutra. Sanjala sta, kako je v praznični noči Lara zagledala strahca.

Ko sta se zjutraj zbudila, je Lara pomislila, da se dogodek s čarovnico nikoli ne bi ponovil. Tim pa je rekel, da ne bosta nikoli več šla na Malo goro, ampak na Veliko goro.

Tim in Lara sta ta dogodek opisala v pravljici.

Nekega lepega dne pa sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Sara Sinček, 8. c

Andraž Ulčar, 6. a

AJDINA PRVA URA

Ajda je deklica, ki bo prav kmalu praznovala svoj sedmi rojstni dan. Ko je nekega dopoldneva prišla iz šole, je staršema povedala, da v šoli podrobneje spoznavajo uro. Ajda si je ročno uro zelo želela in starša sta ji obljubila, da jo bo dobila za rojstni dan. Ajdi se je zdelo to še zelo daleč.

Zadnji teden se je približeval. Ajda je pisala vabila za svoje sošolke. Vse prostore v hiši je okrasila z baloni, iskricami in bleščicami.

Rojstnodnevna zabava se je pričela. Ajda je bila daril zelo vesela. Od enih je dobila bombone, od drugih barvice, pobarvanke ...

Ajda je upihnila sedem svečk. K njej sta stopila njena starša in ji dala darilo. V vrečki je bila jopica, nalivnik in ročna ura. Ročna ura je bila rožnate barve.

Rojstni dan se je končal in sošolke so odšle domov. Ajda je objela svoje starše in se jima zahvalila.

Ura je bila deset zvečer. Ajda je staršema rekla lahko noč in odšla spat.

Ko je hodila proti sobi, je imela v mislih, kako je bilo zabavno in nepozabno.

Tjaša Čebular, 5. a

Lana Marinčič, 2. b

BIM BAM IN LUNA

Nekoč sta živela Bim in Bam. To sta bila dečka, ki sta si neizmerno želela iti skupaj z raketo na Luno. Vsak dan sta se po končanem pouku dobila in skupaj odšla v njuno skrivališče, ki je bilo na drugi strani ulice.

Mama ju je večkrat zasačila, a sta imela na stotine izgovorov. Mami sta pobrala iz kuhinje vse pripomočke za peko, očetu pa prav tako pripomočke iz delavnice.

Ko sta raketo naredila iz tršega kartona, se jima je zalomilo, zato raketa ni vzletela. To sta poskušala še veliko časa, dokler nista obupala in bila zelo razočarana.

Fanta sta odraščala in ves čas razmišljala o poletu na Luno.

Minilo je deset let, ko sta morala poiskati službo. Oba sta se zaposlila pri znani astronavtski ekipi, kjer sta skupaj delala in poslovala dolgo časa.

Prišel je dan, ko se je bilo treba odločiti, kdo od njiju bo poletel na Luno in jo raziskal. To je bila najtežja naloga za njiju, kajti oba sta si to neizmerno želela že od svojega rojstva.

Predstavniki ekipe je dobil nalogo, naj on izbere nekoga izmed njiju, kajti sama se, kot kaže, nista bila sposobna zmeniti.

Ta čast je doletela Bima, ki pa se je najprej razveselil, potem pa se je spomnil na Bama, ki ga je z žalostnim obrazom pogledoval. Nato je Bim premislil in odstopil polet Bamu, ki je nato z veseljem poletel na Luno.

Ekipa je bila od takrat naprej še bolj uspešna, kajti Bam je opravil delo vrhunsko.

Veronika Pavčič, 7. d

ČAROBNI ČEVLJI

Na koncu vasice je živela tričlanska družina. Imeli so sedem let starega sina Miho.

Miha je staršem pomagal pospravljati podstrešje. Našel je čevlje, ki so bili njegove velikosti. Čevlji so bili stari in prašni. Dečku so bili zelo všeč.

Z mamo sta jih odnesla k čevljarju, da jih malo uredi in popravi. Čevljar je obljubil, da bo naredil, kar je v njegovi moči.

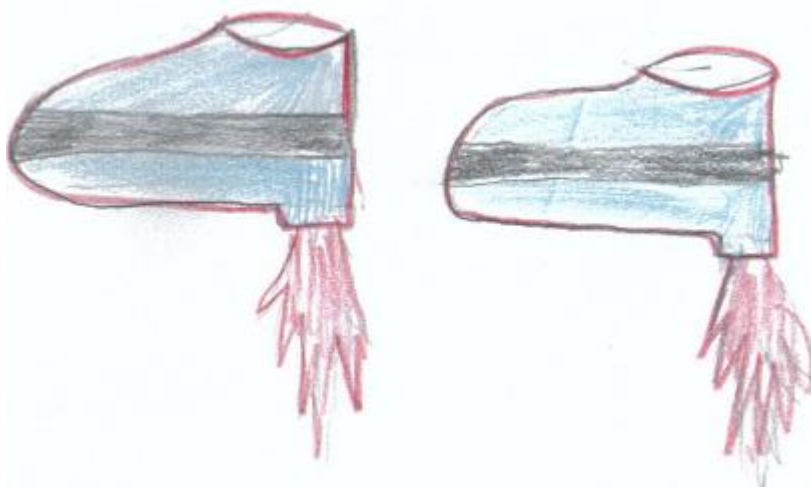
Naslednji dan je deček prišel po čevlje. Bil je navdušen, izgledali so kot novi. Zahvalil se je čevljarju in odšel domov.

Doma si je Miha ogledoval čevlje. Odločil se je, da jih obuže in da gre malo ven. Dobro se je počutil v njih. Slučajno je z eno nogo potapkal dvakrat po istem mestu in čevlji so ga dvignili od tal. Letel je. Miha je bil prestrašen in vesel. Ni mogel verjeti, da ima čarobne čevlje.

Deček je z njimi prehodil in preletel veliko krajev. Videl je veliko lepih stvari. Nikomur ni povedal, to je bila njegova skrivnost.

Pa veste, kaj še, čevlji so rasli z njegovo nogo. Še dolgo jih je nosil.

Mariol Ljoljić, 5. a

Živa Bašnec, 5. a

ČUDEŽNI COPATKI

Nekega dne je živela deklica, ki je imela svetleče se copatke, ti copatki pa niso bili navadni copatki, temveč so bili čudežni.

Bili so zelo lepi. Vsakič, ko si v njih poskočil in si si nekaj zaželel, se ti je to uresničilo in deklica je bila zelo srečna, saj je imela vse, kar si je zaželela.

Nekega dne pa je copatke izgubila. Bila je zelo žalostna, saj si ni mogla uresničevati želja.

Ko je deklica odrasla, je bila zelo lepa in prijazna. Na njihova vrata je potrkal nek mladenič. Ta mladenič je imel njene copatke in je točno vedel, da so njeni, še preden jo je vprašal.

Mladenič je dekle povabil na ples in obljubila mu je, da bo prišla. Oblekla se je zelo lepo, kot prava princeska.

Med plesom sta se poljubila, čez nekaj dni pa sta se poročila in živela sta srečno, do konca svojih dni.

Nives Košak, 7. b

Živa Bašnec, 5. a

ZGODBA O ČUDEŽNI KNJIGI

Živel je Berto. Imel je veliko družino, ženo in sedem otrok. Bili so revni in živeli so zelo skromno.

Zvečer jim starša nista mogla zmeraj pripovedovati pravljic, še posebej ne tistih, ki so jih otroci hoteli slišati, ker sta bila zelo utrujena ali pa sta morala na delo.

Nekega dne je oče hotel razveseliti svoje otroke. Odšel je v trgovino, da bi jim nekaj malega kupil, vendar je bilo vse, kar se mu je zdelo za otroke primerno, predrago.

Ves nesrečen se je vrnil domov. Ni vedel, kaj naj stori.

Naslednji dan je vprašal svojo ženo, kaj naj kupi otrokom in odločila sta se, da bosta skupaj odšla v trgovino. Tam sta vse večkrat preiskala in pregledala, vendar še vedno nista našla primernega darila. Razočarana sta se vrnila domov.

Zjutraj sta spet odšla v trgovino, a sta zopet prišla nazaj praznih rok. Ko sta vstopila v kuhinjo, sta na mizi zagledala knjigo. Takoj sta stekla tja. Odprla sta jo, začela je govoriti. Tako sta se prestrašila, da sta razbila vazo z rožami. Hitro sta jo spravila.

Zvečer sta jo prinesla v otroško sobo.

Otroci so se začudili, saj se jim je zdelo, da starša za tako knjigo nimata dovolj denarja.

Ko so jo odprli, je knjiga začela govoriti.

Otroci so bili zelo veseli darila, vendar jim ni šlo iz glave, kje sta starša dobila toliko denarja za darilo. Starša sta svojim otrokom zaupala, da je nista kupila, ampak se je ta kar naenkrat znašla na mizi.

Tako so lahko otroci vsak dan poslušali tiste pravljice, ki so jih hoteli slišati.

Veronika Groznik, 7. razred PŠ Višnja Gora

Lea Grabrijan, 4. c

ČUDEŽNA ROŽA

Nekoč je starka po imenu Elza posadila čudežno rožo. Čakala je in čakala, kdaj bo cvetica vzknila. Tako dolgo je čakala, da je prišla zima. Takrat se je ženica kot ponavadi preselila v toplejšo hišo in na svojo čudežno cvetlico pozabila.

Ko je nastopila pomlad, je starka prišla nazaj v hišo, kjer je bila čudežna roža. Ko jo je zagledala, se je spomnila, da jo je pozabila doma. Hitro jo je zalila in postavila ven.

Ker je bilo čudežni roži prijetno toplo in ni bila več žejna, je vzknila. Starka je bila zelo vesela, da je roža pričela rasti.

Naslednje jutro je bila cvetlica še večja in naslednje še večja, vsak dan je za nekaj centimetrov zrasla.

Starka se jo je bala odrezati, saj je mislila, da ne bo več tako lepa, roža pa je bila iz dneva v dan vedno višja. Ko jo je ženica zmerila, je bila cvetica velika dva metra in pol.

Ženica čudežne rože nekaj časa ni več zalivala, a je ta še vedno rasla. Odločila se je, da je ne bo več imela, ker je bila zelo velika. Zato jo je prodala in kupila drugačno rožo.

Starka z drugo rožo ni imela nobenih težav.

Anja Lampret, 7. d

DEŽEVNIK, KI JE HODIL V ŠOLO

Živel je radovedni deževnik, ki mu je bilo ime Bine. Želel se je naučiti veliko novega, zato se je odpravil v šolo.

S torbo na hrbtu je prilezel v 1. razred. Bine se je predstavil učiteljici in ji povedal svoje želje. Učiteljica mu je dovolila, da lahko hodi k pouku.

Bine je ves navdušen hodil v šolo in vsak dan se je naučil kaj novega.

Luka Groznik, 2. razred PŠ Višnja Gora

VILE LETNIH ČASOV

Nekega dne se je zbudila jesenska vila Julija. Prebudila je še 3 vile - Zalo, Pijo in Tijo.

Zala je zimska vila, Pija je vila pomladi, Tija pa je vila poletja. Zbudila jih je zato, da bo Zala naredila nov letni čas in novo vreme in živali poslala na zimsko spanje.

Ko pa je minila zima, je prišla pomlad. Narava je oživila. Ko pa je minila še pomlad, je bila na vrsti poletna vila Tija. Poletje je čas za počitnice. Vile so se zbrale na kupu in sklenile krog.

In tako se letni časi vrtijo v krogu.

Avtorica pravljice in ilustracije: Zoja Jevnikar, 2. razred PŠ Višnja Gora

LETEČI DINOZAUVER

Nekoč je živel dinozaver. Zelo si je želel leteti. Rekel je mamici:
»Mami, kako nekateri dinozavri letijo?«

»Ker imajo krila.« »Tudi jaz bi rad imel krila.« Zamislil si je, kako bi imel krila in z njimi letel.

Prišel je leteči dinozaver in mu začaral krila. In živel je zelo srečno.

Dorjan Avdić, 2. razred PŠ Višnja Gora

MISTER BEAN PRI VETERINARJU

To je zgodba o gospodu Beanu iz Anglije. Zadnje čase je imel zelo velike težave s svojim plišastim medvedkom. Zdelo se mu je, da je medvedek hudo bolan. Odpeljal ga je k veterinarju, doktorju Mucu.

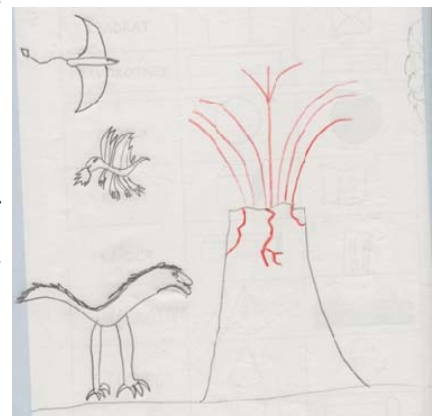
Doktor Muc ni vedel, kaj naj naredi, ker je bil medvedek samo igrača, toda Bean je vztrajal, da je treba medvedka zdraviti. Zdravnik je dal medvedku injekcijo. Ker Bean ni imel dovolj denarja, se je odločil, da bo medvedka sam pozdravil. Kuhal mu je čaj z limono in medom.

Tilen Glavan, 2. razred PŠ Višnja Gora

DEŽELA PRETEKLOSTI

V deželi preteklosti so živeli samo dinozavri. Bili so rastlinojedi in mesojedi. Nekateri so leteli, drugi pa hodili.

V davnih časih so bili tudi vulkani, ki so bruhalo lavo in ogenj. Bilo je zelo vroče, takrat še ni bilo človeka. Kasneje se je razvil prvi človek. Najmočnejši je bil tiranozaver.

Avtor pravljice in ilustracije: Rok Dolinar, 2. razred PŠ Višnja Gora

POLŽ SLINKO

Živel je polž po imenu Slinko. Že kot mali polžek je bil zelo radoveden. Komaj je čakal, da gre v šolo. Njegova najboljša prijateljica je bila muca Pika. Vsako jutro ga je spremljala v šolo.

Nekega jutra pa je Slinko zaspal. Prejšnji večer ni ubogal mame in je predolgo gledal televizijo. Če ga ne bi zbudila Pika, bi zamudil v šolo.

»Vstani, zaspane!« je kričala muca.

»Že grem. Budilka ni bila dovolj glasna,« je odvrnil Slinko.

Že ko sta prišla skoraj do šole, sta na vhodu zagledala učiteljico Polono. Vsi otroci so bili že v razredu, čakali so samo še na Slinka. Ker ni nikoli zamudil, čeprav je bil polž, jih je že malo skrbelo, kje tako dolgo hodi.

Opravičil se je, ker zamuja, se usedel na svoj stol in prisluhnil učiteljici. Slinko je vedel, da učiteljico in sošolce skrbi, če zamuja, zato je zvečer pridno hodil spat in zjutraj vedno pravočasno vstajal.

Izabela Erjavec Prijatelj, 2. razred PŠ Višnja Gora

Patricija Kremžar, 8. b

GUSARSKA PRINCEZA

Na otoku Piraneza je živel gusarsko ljudstvo. Pravili so jim, da so pirati. Poznali pa so jih po velikih črno belih kapah ter po svoji zlobi. Bili so tako dobri, da so osvojili celo Pirajsko morje. Vsi so se jih bali.

Niso pa se bali gusarske princese Piranice. Pravili so ji princeza namesto princesa, ker je vedno nosila zlato obleko. Vsi mornarji otoka Piraneza so jo imeli radi.

Najverjetneje pa vas zanima, zakaj se otok, ljudstvo, princesa itd. imenuje prav tako, kakor se. Odgovor je zato, ker so v morju ribe piranje, ki so mesojede ribe in nevarne ljudem.

Ljudje so piranje videli le od daleč, ker so se jih bali in so zbežali.

Piraji so bili zelo dobri jadralci in izdelovalci ladij. Radi so pluli in lovili piranje. Pri plovbi pa so naleteli na otočane Hawajev. Hawajčani so se ustrašili in hoteli zbežati, vendar so jih Pirajci privezali k svojim ladjam. Hawajčani so bili prestrašeni. Bili so prepričani, da jih bodo vse pobili.

Princesa je vstopila v kabino hawajške ladje. Hawajčani so jo prestrašeni gledali, vendar jih je ona s svojim tihim, umirjenim jezikom lepo pozdravila in jim dejala, naj se ne bojijo, saj jim ona in njeni ljudje nič nočejo.

Bili so vznemirjeni, saj niso pričakovali takega snidenja s princeso. Prišli so še ostali Piraji. Ti so bili zelo vljudni in prijazni. Skupaj s Hawajčani so plesali, pili rum, se metali v vodo in podobno.

Hawajčani še niso tako uživali in bili so zelo presenečeni. Spoznali so, da so Piraji zelo zanimivi, prijazni in zabavni ljudje, pa še simpatični povrh.

Princesa je bila tako vesela, da se je strah drugih ljudi do njih končno umiril. Za piko na i so od tedaj naprej vsi ljudje po svetu brez strahu pred Piraji, njihov otok pa je najbolj obiskano turistično središče na svetu in vse po zaslugi prelepe kraljice Piranice.

Klavdija Germ, 8. razred PŠ Višnja Gora

HLEBČEK

Nekoč je živela starka, ki je imela moža. On je bil starejši in je večino časa ležal, ona pa je delala in mu stregla.

Nekega dne jo je starček prosil: »Naredi štručko kruha.«

Starka mu je odgovorila: »Kako? Saj sploh ne morem narediti testa, ker nimam moke.«

Starček ji je dejal: »Ometi po mentrgi in naredi testo.«

Starka je naredila, kot ji je mož ukazal. Spekla je štručko in pečeno postavila na okensko polico, ampak čez nekaj časa je štručka oživela in pobegnila. Stekla je po gozdu in prišla do volka.

»Kaj pa takale lepotička dela tukaj?« jo je vprašal volk.

»Zbežala sem od starke in starčka, ker sta me hotela pojesti,« je odgovorila.

»Res škoda, ampak moram priznati, da te bom zdaj jaz pohrustal,« je rekel volk in v tistem trenutku skočil nanjo, a štručka je bila hitra in se mu je izmuznila ter zbežala.

Čez približno eno uro je štručka srečala medveda.

»Kaj pa ti, majhen in slasten prigrizek, delaš tukaj?« jo je vprašal medved.

»Prvo kot prvo, nisem prigrizek, in drugo, zbežala sem,« mu je rekla.

Medved je skočil nanjo, a štručka se je izognila in zbežala. Potem je srečala lisico.

»Živijo! Ravno sem iskala nekoga, ki bi mi pomagal,« je rekla lisica.

»Ti bom jaz pomagala,« je odgovorila štručka.

»Prav, pojdi pogledat v moja usta; nekaj me muči,« ji je naročila lisica.

Kot veste, je lisica zvita tica. Štručka je šla pogledat v njena usta, v tistem hipu pa jo je lisica odgriznila in pojedla.

Tilen Koželj, 7. d

Tevž Ivanjko, 5. a

JEŽEK S KODRASTIMI BODICAMI

Nekega dne se je pred svojo hiško igral ježek z imenom Bobek. Ta ježek ni bil čisto navaden ježek, bil je namreč ježek s kodrastimi bodicami.

Z Bobkom se ni hotel nihče igrati, ker ni bil navaden ježek kot ostali. Vsak dan je hodil na igrišče in gledal ostale ježke pri igri. Velikokrat se je hotel vključiti v igro, vendar so ga vedno podili. Njegova mati za to, da njen sinček ni bil priljubljen v družbi, ni vedela, zato mu ni mogla pomagati. Velikokrat je sedel pod drevesom, kjer je bral knjige, saj ga je to pomirilo.

Nekega dne pa je mimo prišel ježek in se mu predstavil. Ime mu je bilo Tinček. Bobek je bil tako vesel, saj ga je Tinček prosil, če bi lahko bila prijatelja. Bobek je seveda takoj privolil, pozneje pa mu zaupal svojo zgodbo.

Bobek in Tinček sta se odpravila na daljši sprehod, kjer sta se pogovorila o prijateljstvu in navezala veliko stikov.

Tako je Bobek dobil prvega in najboljšega prijatelja Tinčka. Še danes se rada srečata in pogovarjata o različnih stvareh, med seboj pa si tudi pomagata.

Klara Pečnik, 5. a

Tinkara Žgajnar, 7. d

KAKO SE JE ZMAJČEK DIRENDAJČEK NAUČIL BRUHATI OGENJ (1)

Nekoč je živel zmaj. Ime mu je bilo Zmajček in pisal se je Direndajček. Ta zmaj je imel tudi mamo in očeta, ki sta bila prijazna, še posebej do ljudi.

Zmajček Direndajček pa je imel tudi posebno težavo. Ni znal bruhati ognja, toda - pssssssssttt! Tega ni vedel nihče, razen njegovih staršev in še dobro, da je bilo tako, če ne bi se mu zagotovo vsak posmehoval. Toda staršev to ni kaj preveč skrbelo, saj so vedeli, da bo moral znati bruhati ogenj šele v 1. razredu, on pa je bil star šele 4 leta, kar je pomenilo, da ima še 2 leti do mučenja učiteljic.

Ti dve leti sta kmalu minili in Zmajček Direndajček se je moral učiti bruhati ogenj. Imel je veliko srečo, saj tudi večina njegovih sošolcev ni znala bruhati ognja, zaradi česar ga niso izzivali, vendar je zaradi tega v šoli moral ostati dodatni dve uri.

Zmajček je jokal in jokal in jokal pri mami in očetu, a sta bila tokrat bolj stroga in nista popustila. Tako je Zmajček Direndajček žalostno hodil na ure bruhanja ognja.

Nekega dne, ko se je kot ponavadi vračal domov brez uspeha, se je kar naenkrat spotaknil in bruhnil ogenj. Ni mogel verjeti svojim očem, naučil se je bruhati ogenj. Zdelo se je, da sta bila ves jok in stok zaman.

Hitro je stekel domov in ko sta njegova starša to izvedela, še sama nista mogla verjeti svojim očem.

Ko je naslednji dan prišel v šolo, je ugotovil, da mu gre bruhanje ognja najbolj od rok. Namesto pouka so imeli rojstnodnevno zabavo (njegov sošolec je praznoval). Seveda so tekmovali tudi za rekorde in Zmajček je bil eden izmed njih. Vpisal se je v šolsko knjigo rekordov, to res ni bilo kar tako. Kmalu je v knjigi pisalo:

Mali zmaj Zmajček Direndajček,
star komaj 6 let, bruha ogenj!!!
Bravo!!! Čestitam!!!

Vsi so bili več kot presenečeni, saj se zmajčki ponavadi ne naučijo tako hitro bruhati ognja.

Lara Grm, 6. razred PŠ Višnja Gora

KAKO SE JE ZMAJČEK DIRENDAJČEK NAUČIL BRUHATI OGENJ (2)

Nekoč je živel zmajček Direndajček, ki ni znal bruhati ognja. V šoli so se mu vsi posmehovali, zato je prišel domov ves objokan. Nihče ga ni razumel in imel je samo enega prijatelja, Florjana. Ta je bil vedno prijazen z njim in mu je stal ob strani, ko mu je bilo najtežje.

Nekega dne pa mu je bilo dovolj in je vse svoje težave zaupal svoji mami in očetu.

Njegova starša sta takoj ukrepala. Poiskala sta mu zasebnega učitelja Ogenjbruha.

Ko so se srečali, je bil učitelj zelo prijazen, čez čas pa se je izkazalo, da se le pretvarja, da zna poučevati. Bil je vendar sosed Šaljivko. Tako so ga klicali, ker se je vedno šalil.

Zmajček Direndajček je bil tako naveličan njegovih šal, da je naenkrat iz svojih ust bruhnil ogenj in svojemu učitelju zažgal vse lase.

Takrat se je zmajček naučil bruhati ogenj in vsi so se ga bali. Tako je bil srečen do konca svojega življenja.

Eva Karič, 6. b

Patricija Kremžar, 8. b

KAKO JE POLŽ SLINAR ISKAL HRANO

Nekega dne je polž Slinar odšel po hrano. Na poti je srečal zajca. Vprašal ga je: »Kako pridem do hrane?«

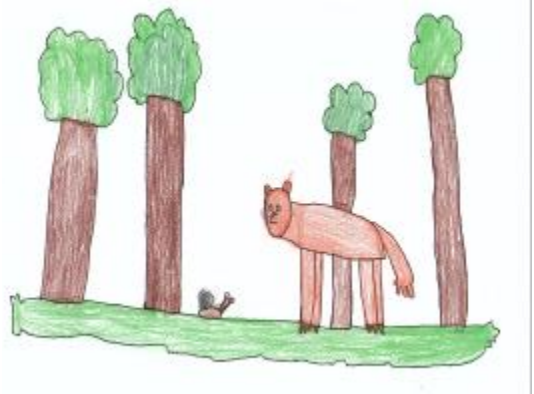
»Ne vem,« je povedal zajec in šel naprej.

Polž Slinar je nadaljeval pot. Čez deset minut je zagledal lisico. Vprašal jo je: »Kako pridem do hrane?« Tudi lisica ni vedela.

Potem je polž šel spet naprej. Zagledal je medveda. Vprašal ga je: »Kako najdem hrano?«

»Pridi k meni domov.«

Šel je k medvedu in skupaj sta povečerali. Nato sta se odpravila spat. Polž je hitro zaspal, saj se je končno najedel.

Avtor pravlјice in ilustracije: Martin Papež, 3. r. PŠ Ambrus

KAKO JE POLŽ SLINAR NAŠEL SVOJO HIŠICO

Nekoč, pred davnimi časi, se je polž Slinar odpravil v gozd. Tam je izgubil svojo hišico. Žalosten je odšel domov in povedal mami o svoji nesreči.

Mama ga je potolažila, da jo bosta po kosilu šla skupaj iskat. Polž Slinar se je odšel igrati.

Čez nekaj časa ga je mama poklicala in šla sta v gozd. Ko sta prišla do drevesa, je polž Slinar zagledal svojo hišico. Razveselila sta se in jo šla iskat. Tako sta srečno živela do konca svojih dni.

Avtorica pravlјice in ilustracije: Špela Kenik, 3. r. PŠ Ambrus

KAKO SE JE ZMAJČEK DIRENDAJČEK NAUČIL BRUHATI OGENJ (3)

Za devetimi gorami je nekoč živel zmajček Direndajček. Ni znal bruhati ognja, ampak si je to neznansko želel.

Nekega dne se je odločil, da povpraša ostale zmaje, kako so se oni naučili bruhati ogenj. Vsi so mu odgovorili, da so se oni naučili bruhati ogenj tako, da so veliko vadili.

Šel je domov in povprašal svojega očeta, če mu lahko pokaže, kako naj vadi. Oče mu je res pokazal.

Zmajček Direndajček je veselo vabil vsak dan. In res - naučil se je bruhati ogenj.

Nauk: Če veliko vadiš, se veliko naučiš.

Avtor pravljice in ilustracije: Leon Perko, 3. r. PŠ Ambrus

KAKO SE JE ZMAJČEK DIRENDAJČEK NAUČIL BRUHATI OGENJ (4)

Nekoč je živel zmajček Direndajček, ki ni znal bruhati ognja. Zelo je bil žalosten, ker je mislil, da je edini zmaj na svetu, ki tega ne zna.

Potem je prišla vila. Rekla mu je:

»Zakaj si pa žalosten?«

Razložil ji je, da ne zna bruhati ognja.

Vila ga je potolažila in mu dejala, da mu izpolni eno željo.

Kaj mislite, kaj si je Direndajček zaželel?

»JUHUHU! Znam bruhati ogenj! Hvala, dobra vila. Adijo!«

Tako je zmajček Direndajček znal bruhati ogenj.

Avtor pravljice in ilustracije: Gregor Perko, 3. r. PŠ Ambrus

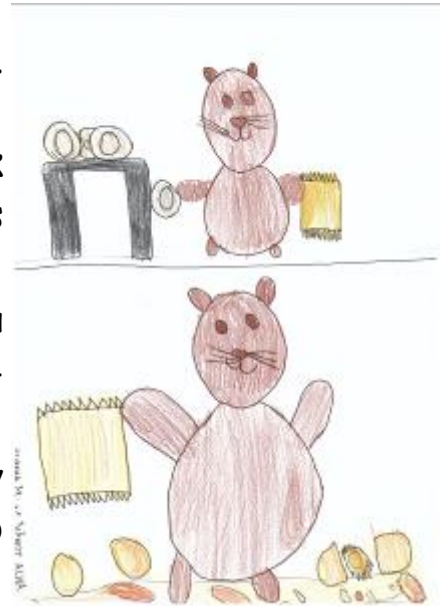
O MEDVEDKU BRUNDU, KI NI NAPISAL DOMAČE NALOGE

Nekoč je živel medvedek, ki ni hotel hoditi v šolo. Dobil je domačo nalogo, a je ni napisal.

Učiteljica je bila huda, ko ji je medvedek rekel, da ni vedel za nalogo. Dala mu je podpis staršev.

Ko je medvedek prišel domov, je dal svojemu očiju in mamici list, na katerega naj bi se podpisala.

Očka je bil zelo jezen. Sinu je dal kazen. Prav nič ne bo smel iti po vasi, ali se igrati. Doma bo moral brisati posodo, pometati in pomivati po tleh.

Avtorica pravljice in ilustracije: Anja Tomšič, 3. r. PŠ Ambrus

O SLONČKU, KI SI JE ŽELEL KRILA

Za sedmimi gozdovi je živel slonček, ki si je želel leteti. Vprašal je kačo, če mu lahko posodi krila.

Kača je rekla: »Nimam kril, da bi ti jih lahko dala.«

Šel je naprej in vprašal ptičko, če mu lahko da ona krila. Ptička mu je odgovorila, da rabi svoja krila, da lahko leti in se brani.

Slonček je šel prosit še velikega slona, če mu da svoja krila. Veliki slon ga je poučil, da vsaka žival ne more imeti kril. Toda slonček ni odnehal. Iskal je naprej.

Mogoče krila še vedno išče, če že ni obupal.

Avtor pravljice in ilustracije: Anej Hrovat, 3. r. PŠ Ambrus

ŠOLA BREZ TABLE

Nekoč je bila šola brez table. Učenci so pisali v zvezke, ko je učiteljica razlagala.

Nekega dne se je zgodilo, da učiteljica ni in ni mogla razložiti, kaj hoče. Učencem je rekla, naj počakajo v šoli, dokler se ne vrne, če pa je ne bo dopoldne nazaj, naj poča-

kajo starše. Toda učenci niso vedeli, kdaj se konča dopoldne. Ojoj!

Učiteljica je na srečo poznala trgovino blizu šole. Ko je prišla v trgovino, je že našla tablo, a je bila predraga. Spomnila se je, da bodo naslednjega dne maškare. Šla je domov po svojo preobleko. Nato je odhitela od vrat do vrat. A šla je samo k starim ljudem. Oni naj bi mislili, da je otrok. Veliko evrov je zaslužila. Skoraj 35.

Kupila je tablo in se vrnila v šolo. Tam so bili starši in učenci. Učenci so vprašali učiteljico: »Mislili ste na večer, kajne?«

Učiteljica se je čudila, če je roditeljski sestanek, da je toliko zbranih. Starši so ji pojasnili, da otroci niso poznali ure in so mislili, da jih morajo čakati do večera.

Učenci in starši so odšli domov, učiteljica pa je v razredu namestila tablo. Odslej bo učencem lažje razlagala snov.

Avtor pravljice in ilustracije: Luka Hočevar, 3. r. PŠ Ambrus

MALA PIKAPOLONICA

Na nekem cvetnem listu je živel pikapoloničina družina. Štela je pet članov, tri otroke in starša.

Male pikapolonice so odrasčale. Vsak dan so bile lepše, večje in vse živahnejše. Nekega sončnega dne so se šle male pikapolonice igrati na travnik. Ena od njih je šla predaleč in se je izgubila. Prišla je v gozd. Ujela jo je nevihta. Medtem ko je letela, si je poškodovala desno krilo. V megli je

Sandra Stevanović, 2. b

zagledala luč in šla je proti njej. »Upam, da je to hiša,« si je rekla. In res! Bila je hiša! Pikapolonica je zagledala v oknu odprtino. Zlezla je vanjo. V hiši je bila klop. Na njej je sedela deklica. Zagledala je pikapolonico. Skrbela je zanjo, dokler se njena rana na krilu ni zacelila.

Potem je pikapolonica z deklico odšla k svoji družini. Vsi so bili zelo srečni. Deklica je od pikapolonice izvedela veliko skrivnost o Srebrni gori. V njej je kristal, ki ti izpolni vse želje. Do njega lahko pridejo le pravični ljudje.

Deklica se je odpravila po kristal. Z nožem je odrezala hruško, ki je rasla na bližnjem drevesu. Pohodila jo je.

Ko je pohodila sadež, se je spremenila v ptiča zlobnega kralja, ki prebiva v Srebrni gori. Mirno je odletela h kralju. Ta ji je ukazal, naj prinese kristal. Služabniki so ji odprli pot do kristala. Deklica je pograbila kristal in odhitela domov. Tam je bila varna. V svoji hiški si je zaželela, da bi bila spet človek.

Za ta kristal pa je slišal kralj, ki je ravno takrat iskal nevesto za svojega sina. Kralj je deklico vprašal, če bi se poročila z njegovim sinom. Deklica je takoj privolila in še isti dan sta se vzela.

Deklica je kmalu rodila tri otroke in skupaj so živeli srečno do konca svojih dni.

Maša Žnidaršič, 3. r. PŠ Ambrus

Strip na temo Mala pikapolonica (Maša Žnidaršič, 3. r. PŠ Ambrus)

Strip na temo Mala pikapolonica (Maša Žnidaršič, 3. r. PŠ Ambrus)

ČUDEŽNI COPATI

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel deček, ki bi imel zelo rad nove copate.

Nekega dne je šel z mamo v trgovino. Videl je zelo lepe copate. Vprašal je mamo, če mu jih lahko kupi, mama pa mu jih ni hotela kupiti. Prišel je božič. Deček je odprl svoje darilo in notri so bili copati.

Deček se jih je zelo razveselil. Ugotovil je, da so copati čarobni. Nikoli se ne bodo uničili ali umazali in predvsem – svetlikajo se.

Mogoče ima deček copate še danes, če jih že ni izgubil.

Avtor pravljice in ilustracije: Žan Hren, 3. r. PŠ Ambrus

ČUDEŽNI SNEŽAK

Sredi zime so otroci naredili snežaka, a ta snežak ni bil navaden. Oživel je. Otroci so se začudili.

Žan je vprašal: »Kdo si?«

Snežak se je predstavil: »Ime mi je Bežko.«

Bežko je predlagal otrokom, da bi se skupaj igrali skrivalnice.

»Ja, pojdimo se žet!«

Skrivali so se in se lovili. Bilo je zelo zabavno. Vse zimske dni so se tako igrali.

Prišla je pomlad in snežak se je poslovil. Otroci so bili žalostni.

Avtorica pravljice in ilustracije: Laura Kaurin, 3. r. PŠ Ambrus

SNEŽAK

Nekoč je živela družina snežakov. Nekemu snežaku je bilo ime Tine. Imel je tudi bratce in sestrice. Neke noči Tine ni mogel spati. Sanjal je, da se je izgubil. Bilo ga je zelo strah. Končno se je zdanilo. Mami je povedal o svojih sanjah. Ona ga je kljub temu napotila v šolo. Ko je prišel v šolo, je povedal prijateljem, kaj je sanjal. Neki snežak je rekel: »Kakšne grozne sanje!« Nato so se skupaj igrali in živeli srečno do konca svojih dni.

Avtorica pravljice in ilustracije: Sara Mišmaš, 3. r. PŠ Ambrus

KMET IN KAČA

Nekoč je živel kmet, ki je bil zelo reven. Nekega dne je videl, da manjka nekaj mesa, kar se je zgodilo še drugi in tretji dan. Nastavil je past, v katero se je nato ujela kača. Kmet jo je hotel ubiti, a se mu je zasmilila. Vzel jo je v roke in odnesel domov. Tam jo je nahranil in izpustil.

Ko se je zjutraj odpravil na delo, je pred pragom videl kačo, ki mu je rekla: »Nahrani me in odnesi v seno. Nekoč boš zelo srečen.«

Kmet jo je res nahranil in jo odnesel v seno.

Nekega dne pa se mu je zgodilo, da mu je zmanjkalo mesa. Kača je ujela merjasca, ga zadušila in odnesla kmetu. Ta se je kačinega plena zelo razveselil. Pohvalil je kačo, jo dobro nahranil, nato pa jo odnesel v seno.

Naslednji dan je kača ujela tri merjasce, v prihodnjih dneh pa se je njen ulov samo še večal.

Kmet je postavil trgovino z mesom in postal bogat, kača pa mu je še naprej lovila divje živali. Kmet jo je dobro hranil in jo udomačil. Njegova družina je bila zdaj srečna in kača je pazila na otroke.

Jakob Marn, 4. a

KRESNIČKA TINKA

Neke noči je kresnički Tinki ugasnila lučka. Kresničke so jo nagnale stran, češ da nima kaj početi brez lučke.

Vsa obupana je odšla stran. Našla je knjižnega molja. Prosila ga je, naj ji pomaga. Pregrizel je nekaj knjig in se spomnil.

Odšel je do baterije in vzel žarnico, snel Tinki zadek in ga nadomestil z žarnico. Tako je lahko spet svetila.

Odšla je nazaj domov. Tako močno je svetila, da je zbudila vse kresničke. Spet so jo nagnale stran.

Začelo je deževati, molj jo je našel pod listom. Takrat je videl letalo, ki zaradi zelo slabe vidljivost ni moglo pristati, poleg tega pa ga je zadela še strela. Kresničko je zato prosil, naj gre pomagat.

Tinka je odletela pred letalo in prižgala svojo lučko.

Tako sta pilota zagledala svetlobo in ji sledila, letalo pa je lahko varno pristalo. Vsi so jo občudovali.

Čez nekaj časa so jo v primeru močne nevihte nadomestili na svetilnik, da je svetila. Vse kresničke so ji zavidale, hotele so jo spraviti s takega položaja, vendar jim ni uspelo.

Tako je Tinka živela z moljem do konca svojih dni.

Veronika Groznik, 7. razred PŠ Višnja Gora

Erik Pevc, 2. b

LISICA IN JEŽ

Bližala se je zima in jež se je skrbno pripravil nanjo. V svoji hiški je imel veliko zalogo hrane. Lisica pa si je še iskala dom, bila je preveč lena, da bi se lotila narediti si svojo hiško. Hodila je od hiše do hiše in vsi so ji odgovorili, da imajo premalo prostora in premalo hrane.

Lisica je vedela, da bo vsak trenutek začelo snežiti in je stekla do ježeve hišice. Pred vhodnimi vrati je globoko vdihnila in potrkala. Jež je odprl ves presenečen, saj se mu je zdelo čudno, da bi se kdo v takem mrazu potikal naokoli.

Lisica ga je vprašala: »Gospod ježek, ali lahko zimo prebijem pri vas?«

Jež se je zamislil, pogledal po hiški in ji dejal: »Gospodična lisica, moj dom je pretesen za oba, raje pogledajte kje drugje.«

Lisica si je kar malo oddahnila, saj ni hotela biti v hiški z ježem, ker bi jo vso popikal.

Jež se je medtem spomnil, da bi lisica lahko odšla do njegovega prijatelja zajca. Dejal ji je: »Mogoče bi lahko odšli vprašat mojega prijatelja zajca.«

Lisica mu je odgovorila: »Ja, to bi bila dobra ideja!«

Jež je počasi zaprl vrata in lisica je odhitela do zajčeve hiške. Potrkala je in zajec ji sploh ni odprl. Čakala ga je še nekaj časa in nato odšla globoko v gozd. Hodila je sem ter tja in premišljevala, kako je celo leto samo lenarila.

Začelo je snežiti in lisica je vsa premražena zaspala.

Jež jo je pozimi našel in smilila se mu je. Vedel pa je, da je celo leto samo lenarila. Odšel je in še dolgo premišljeval o njej, a spomini nanjo so kmalu izginili.

Manca Erjavec, 7. b

Ula Regali, 2. b

LISICA IN KOKOŠ

Nekoč je živela starka, ki je imela zelo majhno pokojnino. Odločila se je, da bo na tržnici kupila kokoš in koruzo.

Ko je prišla domov, je kokoš nesla v kokošnjak in ji v posodo nasula koruzo. Nato je pregledala, če ima mogoče kokošnjak kje kakšno luknjo, da ji kokoš ne bi pobegnila, in odšla spat.

Ko je zjutraj vstala, se je oblekla in odšla v kokošnjak pogledat, če je kokoš že znesla jajce, toda kokoši ni bilo v kokošnjaku. Verjetno je pobegnila skozi luknjo, ki je ona zvečer ni opazila.

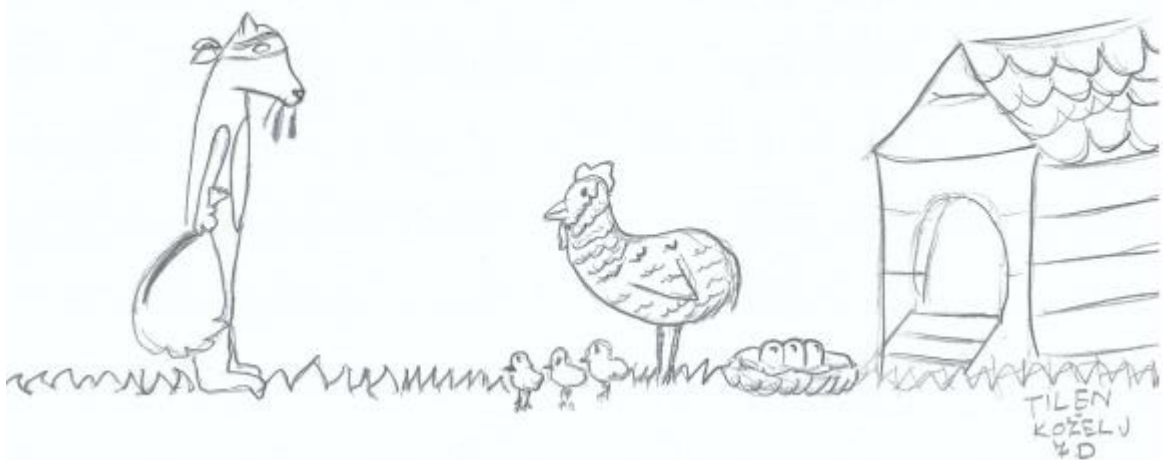
Starka je odšla pogledat okoli kokošnjaka in kokoš našla na gnojišču, ko je ravno nesla jajce. Počakala je, da je znesla jajce, in jo odnesla nazaj v kokošnjak.

Ko je še enkrat preverila kokošnjak, je odkrila luknjo, skozi katero je pobegnila kokoš. Zakrpala jo je in kokoš spustila v ogrado, v kateri je rasla velika jablana.

Starka je odšla v hišo na zajtrk. Medtem je prišla lisica, ki bi kokoš kmalu ujela, vendar ji je le-ta pobegnila na drevo. Starka je slišala vreščanje in odšla v ogrado pogledat, kaj se dogaja. Zagledala je lisico, pograbila vile in jo pokončala.

Starka je zelo zgledno skrbela za kokoš, ta pa ji je v zahvalo še dolgo nesla lepa in dobra jajca.

Denis Lokar, 5. a

Tilen Koželj, 7. d

MIHEC IN ČUDEŽNI STOLČEK

Mihec je petletni fantič. Skupaj z mamo Majo, očetom Primožem in bratcem Juretom živijo v bloku na Rožni ulici 50 b v Ljubljani.

Ana Valič, 4. c

Tale Mihec je prijazen in navihani fantič. Ko gresta mamica in očka v službo, Jureta in Mihca pazi babica Meta, ki živi v majhni prikupni hiši v predmestju Ljubljane. Pri njej sta zelo rada, saj je prijazna, dobro kuha in peče odlične piškote. Vedno jima bere zgodbe in pripoveduje prigode iz svojega otroštva. Mihec ima pri babici še prav posebno veselje – lahko se

Manca Kepa, 5. a

igra s psičkom Flokijem. Najraje se z njim igra skrivalnice na podstrešju, kjer ju ne nadleguje Jure. Mihcu gre namreč Jure na živce, ker nima niti minute miru pred njim.

Bil je lep sončen dan v maju. Mihec in Jure sta bila zopet pri babici. Vsi trije so šli na sprehod proti robu gozda. Jure je tam zagledal jagode: »Babi, ali lahko pojem te jagode?«

V tem jih je zagledal tudi Mihec in jih začel trgati ter jesti.

»Mihec, ti pa ne smeš jesti jagod, ker si vso pot nagajal Juretu!« se je oglasila babica.

Mihec je bil zelo jezen:

»Saj je bil Jure tisti, ki mi je ves čas nagajal!«

Stekel je stran in se skril za bližnji grm. Jure in babica sta ga pustila, šla dalje in kmalu sta našla še en kupček jagod. Klicala sta Mihca, a se ni oglasil.

Mihec je na vso moč tekkel po poti proti domu, ko mu je nasproti prišel Floki. Zelo se ga je razveselil in skupaj sta odšla na podstrešje. Stisnil je Flokija v naročje, sedel v odslužen babičin stol in zaprl oči. V tem trenutku je zašumelo, zaropotalo, stol se je začel vrteti.

Ko je Mihec odprl oči, je pred seboj zagledal gromozansko jagodo živordeče barve, iz katere je skozi okence kukalo lepo nežno bitje.

Mihec je bil zelo presenečen, malo rožnato bitjece z izbuljenimi modrimi očmi pa tudi.

Mihec je vprašal: »Kje pa sem? Kdo si ti?«

»Blubi, jaz sem Blubi. Si v naši čudežni Deželi sadja. Ko najdeš malino in jo poješ, si lahko nekaj zaželiš in ena želja se ti bo izpolnila.«

»O, kako lepo, prečudovito! Kje so te maline?«

»Počasi. Kdo pa si ti? In kakšne težave imaš, da si se s svojim Flokijem usedel na babičin čudežni stolček?«

»Mihec. Kako prosim? Babičin stolček je čudežni? Saj to je vendar čisto navaden star stol.«

»Ja, čudežni je, ampak ne deluje vedno. No, kakšne težave imaš?«

»Moj brat Jure mi vedno nagaja, tudi danes mi je. Nazadnje pa jaz nisem smel jesti jagod, pa tako jih imam rad.«

»Jaz pa imam jagod na pretek. Pridi k meni in se jih boš lahko najedel do sitega.«

Skupaj s Flokijem so vstopili v jagodno hiško. Floki je vohljajal po vseh kotih, Mihcu pa je pogled obstal na sočnih jagodah. Pocedile so se mu sline in pričel je hlastno jesti.

Blubi ga je prijela za roko: »Ne preveč hitro. Če se boš jagod preveč najedel, se ti ne bo izpolnila malinova želja.«

Mihec si je zelo želel, da bi se mu izpolnila želja. Ubogal je Blubi in pojedel le nekaj jagod. Mudilo se mu je, da si z Blubi čimprej ogleda Deželo sadja in da najde čudežne maline.

Na poti sta srečala Blubijinega prijatelja Glugija, majno nežno bitje, modro, z izbuljenimi zelenimi očmi. Predstavili so se drug drugemu. Glugi jim je zaupal, da ve, kje rastejo maline. Popeljal jih je na skrivni kraj, a tam jih je čakalo presenečenje. Malina je bila čisto uvela.

Glugi je javkal in hodil okrog nje, ugotovil je, da iz cevčice nič več ne pri-teka jagodni sok, ki je napajal malino.

Neli Zajc, 4. c

»Hitro moramo do Sokarne Jogodarne, da ugotovimo, zakaj ne teče več. Mogoče jo še lahko rešimo.«

Vsi so se napotili tja, komaj so sledili Glugiju, tako se mu je mudilo. Kako tudi ne, v Deželi sadja je bila to ena izmed zadnjih čudežnih malin. Razgledali so se po Sokarni Jagodarni, Floki je imel takoj polno dela. Koli-ko novih vonjav!

»Kje ste, vile Jagodke?« je klical Glugi. »Veš, Mihec, najbrž so se poskrile pred tabo in tvojim psom,« je razlagal.

V tistem so zaslišali močno Flokijevo lajanje in renčanje. Sledili so mu. Za rožnomodrim računalnikom so našli celo četo Črnjavsljev.

»Vi, Črnjavslji, kaj delate?! Kaj ste naredili z našim sokom, da moja malina umira?« je piskal Glugi in poskušal doseči vsaj enega Črnjavslja. »In od kod se vas je toliko vzelo?«

»Hi, hi,« je bil nesramen najbolj črn od vseh Črnjavsljev, »mi sploh nismo navadni Črnjavslji, mi smo Poveljniki. Tam iz Črne gore smo prišli, da dobimo vaš sok. Naše zaloge so že povsem izčrpane, nekaj naših je že umrlo zaradi tega.«

»Česa ne poveš,« je piskal Glugi dalje. »Zakaj pa niste prej mislili na to! V vaši Črni deželi je do nedavnega sok tekel vsepovsod, sedaj bi nam ga pa enostavno ukradli. Hu!«

V prepir se je vmešala Blubi: »Kje pa so naše vile, ki so upravljale rožnomodri računalnik?«

»Hi, hi, hu, hu,« je bil nesramen Poveljnik še naprej. Urno se je izmikal vsem poskusom Glugija, da bi ga zgrabil. »Ne boste jih našli, ne!«

Takrat pa je izza rožnomodrega računalnika prirepkljal Floki in v gobčku držal enega Črnjavslja. Ponosno ga je izročil Mihcu in že stekel za drugim. Flokiju se niso mogli izmikati, bil je spretnější od njih. Mihec se je čudil in spraševal, kaj naj stori z njimi.

»V zbiralnik vode z njimi,« je bil neizprosen Glugi. »Ne zaslužijo drugega, kot da zarjavijo in konec bo z njimi. Nikoli več nam ne bodo kra-
dli soka.«

Maxim Cosovici, 4. a

Mihec se je že napotil proti vodi, ko ga je ustavila Blubi: »Kaj pa naše vile, nikoli ne bomo izvedeli, kje so, če uničimo Črnjavslje. In tako bodo naše čudežne maline zagotovo propadle, saj ne zna nihče drug v naši deželi upravljati z rozamodrim računalnikom.«

Poveljnik se je še kar režal in se norčeval.

Takrat so zaslišali pritajen glasek iz kota: »Jaz vem, kje so moje sestrice, a če jim ne boste hitro pomagali, bodo vse pomrle. V zapuščenem rudniku v Črni gori je še toliko strupov!«

»Hitro, hitro!« je poveljeval Glugi. »Jaz, vila Jagodka in Floki gremo v rudnik, da rešimo ostale Jagodke. Ti, Blubi, in Mihec pa ta čas vse Črnjavslje znosita v vodo.«

V tistem trenutku je Floki ujel še ravno zadnjega in ga izročil Mihcu. Odhiteli so.

Mihec je bil kar malo negotov, če bi res Črnjavslje odnesel v vodo. »Blubi, a jih ne bi samo malo okopala, da ne bodo več tako črni? Mogoče se pa potem spametujejo.«

»O, kje pa! Oni so črni, ker se ne smejo umivati. Takoj zarjavijo in potem je konec z njimi. Ti jih še ne poznaš, kakšni so. Ves čas nam nagajajo, nam kradejo sok in vse ostalo sadje, sami pa nam ne dajo niti trohice iz svojih rudnikov. Pa bi še kako potrebovali njihove izkopanine.«

In tako sta drugega za drugim pometala Črnjavslje v zbiralnik vode. Obupno so vreščali in se prekopicovali, a počasi so se umirili in že jih ni bilo več.

Mihec je napel ušesa: »Ali slišiš to brnenje? Kaj je to?« »Nič se ne boj,« ga je potolažila Blubi, »to so Jagodke. Se že vračajo.«

Jagodke so takoj priskočile na pomoč svoji sestri. Hitele so programirati rožamodri računalnik in se ji hkrati zahvaljevati. Vse vprek so brenčale, kako je pogumna, da je pobegnila Črnjavsljem in se vrnila v Sokarno Jagodarno.

»Tako, uspele smo, sok že teče proti našim čudežnim malinam. Upamo, da bo še pravočasno,« je vsa zadihana povedala Jagodka.

Blubi, Glugi, Mihec in Floki so se poslovili od Jagodk. Jagodke so se jim zahvaljevale; vsaka posebej je nežno pobožala Flokija in se mu še posebej zahvalila.

Napotili so se k skrivni malini. Oči so se jim zasvetile, pred njihovimi očmi je malina začela poganjati, cveteti in že so pričeli zoreti čudoviti temnordeči plodovi.

Glugi je pogledal Mihca: »Mihec, sedaj pa že lahko utrgaš malino, pravzaprav lahko dve. Če ne bi bilo tebe, bi naše čudežne maline propadle, vidva s Flokijem pa sta pomagala rešiti našo zagato. Zato sem se odločil, da ti dam dve malini.«

»O, hvala lepa, mislim, da bom eno dal kar Flokiju, jaz imam eno dovolj. Ali lahko še kdaj prideva k vam? Tako razburljivo in zanimivo je tu pri vas.«

»Seveda, kadarkoli sta s Flokijem dobrodošla,« sta hitela zatrjevati Blubi in Glugi.

»No, Floki, pridi, bova pojedla vsak eno malino. Jaz že vem, kaj si bom zaželel.

Kaj pa ti? Imaš kakšno željo?« je Mihec prijazno počohal Flokija.

Floki je bevskal in mahal z repom. Usedel se je na zadnji tački in prosil za malino. Mihec je pozorno opazoval grmiček in previdno izbral dve najbolj zreli malini. Eno je ponudil Flokiju, drugo je ponesel proti svojim ustom in si zelo močno želel ...

Neli Zajc, 4. c

»Mihec! Mihec!« je odmevalo po hiši. Stol se je ravno v tistem trenutku odvrtil in se ustavil. Mihec je zaslišal babičin zaskrbljeni glas, kateremu se je pridružil Juretov jokajoči glas. S Flokijem sta se odpravila po stopnicah.

Jure ga je zagledal in mu pritekel v objem: »Mihec, oprosti, da sem te jezil. Nikoli več te ne bom, obljubim. Tako te imam rad, bal sem se, da te je požrl volk.«

Mihec se je muzal: »No, no, saj volkovi požro samo babice in Rdeče Kapice. Pa vidim, da je najina babica še tukaj.«

Babica je nekaj godrnjala, v kakšne skrbi jo spravlja, a v roke mu je dala šopek dišečih gozdnih jagod: »Na, mogoče sem bila prej s teboj malo prestroga,« in ga je stisnila v objem. Nato je pustila Mihca in Jureta sama, da sta uživala v majskem dnevu še naprej, sama pa je Flokiju dala kosilo - najbolj sočno piščančje bedrce na tem svetu in se odpravila k popoldanskemu počitku.

Sestavila skupina učencev iz 4. in 5. r. matične šole, ki obiskujejo pouk slovenščine v okviru ISP-ja za nadarjene: Ajda Blažević Arko, Maksim Cosovici, Meta Kovačič, Alja Štaudohar, Ana Lina Finec, Lucija Struna, Tilen Kovačič, Izidor Ornik, Ana Valič, Neli Zajc, Živa Bašnec, Manca Kepa, Neža Okorn, Brina Dolores Omahen, Klara Pečnik, Lana Benčan, Primož Kastaneto, Nataša Lukić, Gregor Možina, Alex Perko Plavec.

Mentorica: Lidiya Zajc

Alja Štaudohar, 4. a

NOČ ČAROVNIC

Nekega prelepega jutra se je čarovnica Beti prebudila in tako kot vsak dan odšla v svojo skrivno votlino. V njej se je usedla za svojo mizico, na kateri je bila njena posebna krogla. Seveda jo je najprej zanimalo, kaj se bo zgodilo tisti dan.

Kar naenkrat je zagledala, da je tisti dan noč čarovnic. Kar poskočila je od veselja.

Odšla je domov. Odhitela je v sobo strahca, ki je bil njen najboljši prijatelj. A glej, njegova postelja je bila prazna. Vsa žalostna je odšla v kuhinjo. Bila je prepričana, da se bo strahec vrnil, sploh pa za ta lepi dogodek. Ker je verjela v to, se je za to priložnost začela pripravljati. Začela je s kuho in peko in medtem malo pozabila na svojo žalost.

Ko je vse pripravila, je po telefonu poklicala še vse svoje sorodnike in prijatelje. Kmalu so prišli. Med njimi je bila tudi Betina nečakinja, ki ji je prinesla knjigo, v kateri je bila tudi njena (Betina) najljubša pravljica. Njena teta pa ji je prinesla daljnogled.

Nekaj časa so vsi opazovali zvezde, nato pa se je vrnil tudi strahec, ki je s seboj pripeljal svojo glasbeno skupino. Kmalu je Beti odšla po palico, s katero je zavrtela ključavnico od omarice, v kateri je bil šampanjec, ki ga je hranila prav za to priložnost. Skupaj so ga popili, nato pa so se vsi poslovili in odšli, a to je bilo že zelo pozno v noč. Nato sta s strahcem vse pospravila in nato zlezla v svoji mehki postelji ter imela prelepe sanje.

Skupaj sta živela vse do konca svojih dni, a noči čarovnic so se vedno vsi veselili.

Elizabeta Smolej Srpan, 8. c

OD KDAJ SO PANDE ČRNE IN BELE

Pred davnimi časi je na Kitajskem živel mlad cesarič. Šla je v gozd po maline. Nenadoma je iz grma skočila velika puma. Cesarič se je prestrašila in je hotela zbežati.

Kar naenkrat je prišla panda in se s pumo stepla do smrti. Ko je cesarič to povedala cesarju, je cesar pando dal v zlato krsto. Cesar je povabil vse pande. Ko so to izvedele, so bile zelo žalostne in ker niso mogle na pogreb bele, so se po trebuhu, tačkah in glavi pobarvale črno.

Od takrat dalje so pande črne in bele barve.

Urh Oven, Matevž Trontelj, Benjamin Kavšek, 6. a

Lina Sekirnik, 2. b

PACKE

Nekoč, pred davnimi časi, so živele packe, ki so bile drugačne od drugih. Bile so posebne, zelo posebne ... Človek bi rekel, da so bile navsezadnje kar čudovite. Imele so celo imena, ki so se glasila: packa Roza, packa Zelena, packa Vijolična ... Bile so zelo zabavne. Vsak dan so si voščile »en dober packo dan«. Takrat so se vedno zabavale. Ponavadi so že za dober dan packale zvezke, torbe, knjige, papirje, dokler ...

Po nekaj dnevih zabave je prišel strašen dan, česar se packe sploh niso zavedale. Bil je petek trinajsti. Začelo je deževati. Packe so se dežja zelo bale. Zajela jih je panika. Joj, groza in strah!

Začele so brezglavo tekati po sobi, a so ugotovile, da bolj kot tekajo po sobi, bolj dežuje. A je bilo prepozno. Dež je skozi luknje v strehi zalil sobo in ubogim packam spral prelepe barve.

Nekaj dni po hudem dnevu so se zbudile v grdi sivini. Bile so zgrožene. Niso si več voščile »dober packo dan«, saj so bile žalostne in zakopane v sivino. Tako se niso igrale teden, mesec, dva meseca.

Mineval je dan za dnem, a nekega dne je na packe zopet posijalo sonce. Začutile so toplino. Spet so dobile nazaj svoje prelepe barve in znova zaživele v njih.

Brina Dolores Omahen, 5. a

Nejc Bavdek, 7. b

PLESNA VILA PARIZ PROTI NUNU, POJOČI ŽLICI

V deželi Marmeladačokoladalešnik živijo zelo nadarjeni prebivalci. Nekateri imajo dar plesa, drugi dar petja. Vsak je v nečem najboljši. Najboljša plesalka je Pariz, prelepa vila z lepimi modrimi krili, najboljši pevec pa je Nunu, majhna srebrna žlica z najlepšim opernim glasom.

Nekega jutra se je na ulicah zaslišal hrup. Bili so zvočniki. Preko njih so razglašali, da bo oddaja »Marmeladačokoladalešnik išče talent« spet na televiziji.

Pariz in Nunu sta se prva prijavila in že na prvi pogled se je videlo, da se ne marata.

Bil je čas avdicije. Živčnost je rasla, a zgodila se je nočna mora! Pariz je oddala napačen CD. Bila je prepričana, da je vzela pravega. Pri tem jo je zmotil glasen in krut smeh Nunuja. – On je bil vsega kriv!

Grdo ga je pogledala in se odločila, da mu bo vrnila milo za drago. Hitro je odletela do najboljšega prijatelja čarovnika Snega in ga prosila za čarobni napoj za kašelj. Nato je hitro odšla do dvorane, dala napoj v Nujujevo vodo in čakala, da spije napoj.

Čez minuto je moral oditi na oder, a sploh ni mogel izgovoriti niti glasu zaradi močnega kašlja. Nunu je takoj pomislil na Pariz, ki se mu je medtem sladko smejala.

Nunu je odšel do Pariz in jo skoraj do smrti nadrl. Pariz je bila v šoku in je hotela temu sporu narediti konec. Predlagala je, da združita moči in na avdiciji nastopita skupaj. Nunu se je strinjal. Povadila sta in odšla na oder. Nunu je prelepo pel, Pariz pa je po njegovem tonu nežno plesala.

Nastopil je čas razglasitve zmagovalcev. Vsi so bili živčni. Za prvo mesto sta se potegovala Nunu in Pariz in skupina TV-lešnikov. Zmagala sta Pariz in Nunu. Bila sta neskončno vesela.

Ko sta odšla ven, sta si podala roki in si prisegla, da bosta od tega dne dalje skupaj nastopala.

Eli Valič, 5. b

Klara Klemenčič in Aleša Palčič, 8. c

PRAVLJICA O SLONČKU, KI NI MOGEL TROBITI

Za sedmimi jezери in sedmimi puščavami je v vasici Rilček živel slonček Miha. Ta slonček je bil nekaj posebnega, saj je na svoj rilec znal igrati najčudovitejše pesmi, kar jih je kdaj slišalo vaše uho. Miha je hodil od vasi do vasi in zabaval ljudi s svojim igranjem. Tako se je pač preživiljal.

Nekega povsem običajnega jutra, ko se je Miha odpravljal na pot, se je zgodilo nekaj groznega. Slonček je hotel zaigrati C-durovo lestvico, da bi se upel, a je iz njegovega rilca prišel le glas, ki je bil podoben rjoventju najbolj hripavega leva. Miha se je začudil in še enkrat poskusil zatrobiti, tokrat glasneje. Bilo je še slabše kot prvič. Slonček se je usedel na stol in glasno zajokal. Jokal je in jokal, dokler ga ni začelo odplavljati proč. Slončka je odnašalo morje lastnih solz. Miha je začel klicati na pomoč, dokler ga ni kar naenkrat naplavilo na čudno gobo. Razgledal se je naokoli in ugotovil, da je to hiša.

Premočeni in hripavi slonček je potrkal na vrata. Odprla so se in ven je stopila starka, ki je bila podobna čarovnici. Pozdravila ga je in povabila noter. Miha se je sprva prestrašil, a ker je videl, da mu noče nič žalega, je vstopil.

Hiša je bila lepo pospravljena. Na policah je bilo na stotine knjig in napojev. V kotu je stal velik kotel in velika miza z zelišči. Miha se je predstavil in čarovnici povedal, kaj se mu je zgodilo. Čarovnica mu je povedala, da k njej pride veliko živali, ki imajo težave in da jim po svojih najboljših močeh rada pomaga.

Slonček je bil navdušen in čarovnica mu je takoj dala napoj, na katerem je pisalo: »Zeliščni tonik za grlo«. Mihi je kapnila kapljico napoja v grlo in slonček se je takoj počutil bolje.

Odkašljal se je in čarovnici zatrobil pesmico. Od veselja je kar zavriskal, saj je končno spet imel svoj glas. Lepo se ji je zahvalil in presrečen odskakljal domov. Spet je bilo vse po starem ... - Ups! - Vse pa le ni bilo po starem. Miha si je kupil harmoniko, ki je še popestrila njegove nastope in srečno živel do konca svojega življenja.

Danijela Slana in Špela Uršič, 7. d

Mariol Ljoljić, 5. a

PRAVLJICA O OSAMLJENEM GRMU

Nekoč je živel grm z imenom Dane. Znanci ga niso marali, ker je bil nekoč prijatelj z drevesom Simonom, ki ni bilo nikomur všeč.

Dane in Simon sta bila nerazdružljiva prijatelja, vendar so gozdarji nekega dne opazili Simona. Posekali so ga, saj se je bližal božič, Simon pa je bil smreka.

Tako se Dane in Simon nista več videla. Zdaj je bil Dane osamljen. Pogrešal je Simona, vendar je vedel, da ga ne bo nikoli več srečal.

Nekega dne je veverica obiskala Daneta, da bi mu čestitala za rojstni dan. Tega se je Dane zelo razveselil.

Druge živali so mu čestitale nekoliko pozneje in mu prinašale darila. Temu se je zelo čudil, saj ga že več let ni nihče obiskal. Povedali so mu, da je za to poskrbela veverica, ki ga je že več tednov naskrivaj opazovala. Dane se ji je smilil.

Obiskovalci so se mu opravičevali, ker so prevečkrat pozabili nanj.

Od tedaj naprej se skupaj veselijo in se nikdar več ne sprejo.

Neža Okorn, 5. a

Tjaša Čebular, 5. a

PRINCESA, KI JE ŽELELA VSE

Živela je princesa, ki je bila zelo nesramna. Hotela je vse, kar je bilo dragoceno. Če pa ni dobila tega, kar si je želela, je ukazala grajski straži, naj vsakega človeka, ki ni izpolnil njenih želja, zaprejo. To je doletelo vse, saj si je princesa želela nemogočih reči.

Nekega dne pa je nekemu mladeniču naročila, naj prinese reč, ki je najlepša, najsvetlejša, najbolj rdeča, najbolj bela in najdražja.

Klavdija Germ, 8. r. PŠ Višnja Gora

Fant se je odpravil po svetu. Mimoidoče je spraševal, kaj naj bi to bilo, a nihče ni poznal odgovora. Ni več vedel, kje naj še išče.

Bil je že na pragu obupa, ko je izvedel, kaj je princesa želela.

Vrnil se je na grad in ko je kralj opazil, da je prišel praznih rok, ga je odpeljal k princesi, da bi se odločila, kaj se bo z njim v prihodnosti godilo.

Ko pa sta prišla v princesino sobo, je ta takoj pritekla k njemu in ga vprašala, če ima, kar si je želela, on pa ji je odgovoril: »Seveda imam, za princeso bi

dal vse.«

»Le daj mi,« mu je rekla, a fant tega ni mogel dati, zato ji je dal poljub.

Princesa je zardela in dejala: »To je tisto, kar sem si v resnici želela,« potem pa ga je objela. Oba sta začutilo toploto v srcih.

Imela sta se rada in sta se tudi poročila. Bila sta najsrečnejši par v celem kraljestvu, ko pa je princesa kuhala, ji je počil lonec in pravljice je bilo konec.

Barbara Glavan, 6. b

PUSTOLOVŠČINA ŠTIRIH MARSOVČKOV

Nekoč so globoko v vesolju živeli štirje Marsovčki. Ime jim je bilo Kim, Jim, Džin in Tim. Vsi so bili stari štiri leta. Živeli so v okrogli hiši, podobni žogi za nogomet. Tudi oni so bili okrogli, le noge in roke so imeli pravokotne.

Nekega jutra jim je bilo zelo dolgčas. Želeli so videti Zemljo, vendar sta jim starša prepovedovala.

Govorila sta, da te ljudje na Zemlji skuhajo in pojejo za kosilo.

Marsovčki so bili zelo radovedni in so se vseeno odpravili na Zemljo. Odšli so z očetovim letečim krožnikom. Potovali so kar 4 ure in 45 minut. Naleteli so na zelo lepo hišo. Vstopili so skozi okno.

Zagledali so nekega fanta. Ime mu je bilo Janko. Fant se je pomiril. Začeli so se igrati monopoli. Zmagal je Jim.

Marsovčki so vprašali Janka, če so njegovi starši doma in če ljudje res Marsovce skuhajo in pojejo za kosilo. Janko se jim je posmehnil in rekel, da to ni res. Povabil jih je na sladoled. Kim je vprašal, kje bodo dobili denar. Janko je rekel, da ima nekaj prihranjenega denarja.

Vsi so se hitro oblekli in odšli v slaščičarno. Kima je skrbelo, da jih ne bodo opazili drugi ljudje, zato je Janko sam odšel po sladoled in ga prinesel za vse. Marsovčki so ga hitro pojedli. Džin je rekel, da se morajo odpraviti domov in da se mogoče ne vidijo nikoli več.

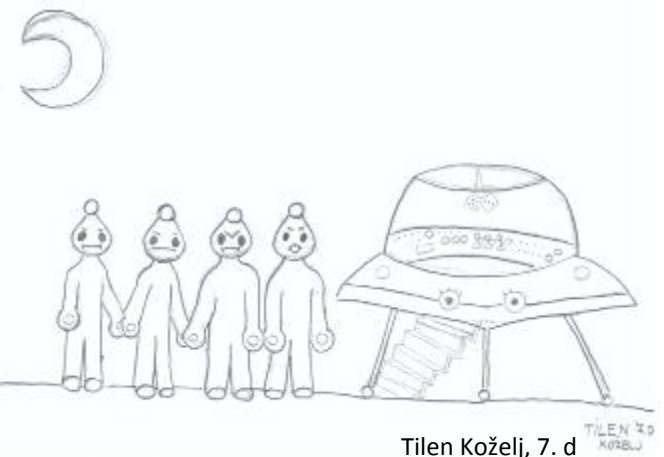
Ko so Marsovčki vstopili v leteči krožnik, so ugotovili, da jim je zmanjkalo bencina, zato so morali prespati kar pri Janku. Skril jih je pod posteljo.

Ko so se zjutraj zbudili, je imel Janko idejo. Rekel je, da ima gokart na bencin in da bo očeta prosil, če mu kupi gorivo za gokart.

Oče mu je kupil vedro bencina in ga nalil v rezervoar gokarta.

Marsovčki so s črpalko potegnili bencin in ga natočili v leteči krožnik. Marsovčki so se zahvalili in se poslovili od Janka.

Vsi so srečno živeli. Nikoli več se niso videli, vendar so ostali povezani za vedno.

Danijel Klemenčič, 5. a

RANJENA PTICA

Pred davnimi časi je živel kraljevič Jurij. Bil je dobrega srca. Zelo rad je imel naravo in živali. Najraje se je sprehajal v gozdu blizu svojega gradu. Na gradu je imel že celo zbirko živali, ki jim je pomagal, saj so bile bolne, ko jih je našel zunaj izgubljene in nemočne.

Neko sobotno popoldne je šel na sprehod. Bilo je spomladi in sneg je ravno skopnel. Opazoval je prve zvončke, teloh, trobentico in vijolice. Le malo stran od njega se je pasla plašna srnica, ptički pa so že prepevali.

Kmalu je zagledal na tleh ptico. Stopil je do nje in jo vzel v dlan. Bila je vsa premražena in ranjena. Imela je zlomljeno desno perut.

Kar naenkrat se je ptica spremenila v deklico, ki je sedaj stala pred Jurijem. Bila je mlada in zelo lepa. Imela je svetle, dolge in ravne lase. V laseh je imela venček iz ciklam. Njena obleka je bila dolga in svetlomodre barve.

Rekla je: »Sem kraljična Zala in živim na sosednjem gradu. V njem je skrit velik zaklad, ki so ga pred kratkim iskali lopovi. Prav oni so me začarali v to ptico. Ker me je lovil velik orel, sem se po nesreči zaletela v drevo in si zlomila desno perut. – Sedaj sem tu. – Tvoja prijaznost, dobrotu in ljubezen do ptic, tvoja topla dlan so me rešili in me spremenili nazaj v žensko.«

Kraljevič Jurij in kraljična Zala sta si bila všeč. Skupaj sta odšla na njen grad k njenim staršem, ki so je že zelo pogrešali. Vsi na gradu so se ju zelo razveselili. Pojedli so dobro večerjo, nato je Zala razkazala Juriju grad.

Sobe so bile velike in lepo opremljene. V največji sobi je v kotu stala rjava lesena skrinja. Bila je zelo velika in poslikana z različnimi živalmi.

Ko sta stopila zraven, sta opazila, da je na njej narisana podoba ptice, ki je zelo podobna ptici, kakršna je bila pred kratkim Zala. Ptica je imela v kljunu venček iz ciklam.

Takrat se je slika začela tresti in skrinja se je odprla. Bila sta presenečena in zelo vesela, saj je bila skrinja polna zaklada.

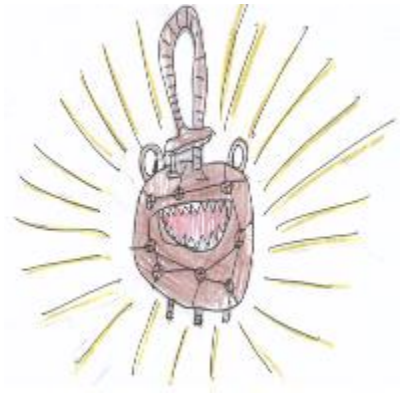
Za vse sorodnike in ostale sta pripravila gostijo, za lačne živali v gozdu pa sta tudi poskrbela. Poročila sta se in bila sta srečna do konca svojih dni.

Nika Haler Metelko, 3. r.

SESALEC IN ŠTIRJE INŠTRUMENTI

Nekoč je živel en zelo požrešen sesalec, ki je vse jedel in se hkrati večal. Pojedel je že vse: vse miši in podgane, vse žuželke, dve mački, enega psa, dva majhna stola, eno veliko sedežno garnituro, dvajset igrač, štiri zvezke in štiri učbenike, vse šolske potrebščine in 3D-televizor. Vsi so se ga močno bali.

Nekega dne pa je srečal tri inštrumente (izvijač, vijak in kladivo) in jih je hotel pojesti. Ujetniki se niso mogli rešiti, vendar se je, ko jih je sesalec že skoraj prinesel do svojih ust, pojavil super izvijač in ga klofutnil po predzadnjem žeblju.

Od udarca po najšibkejšem žeblju so sesalcu izpadli kar vsi žebli in se je samo zrušil na tla, ampak se je s pomočjo cevi, ki ni razpadla, ponovno sestavil in boj se je nadaljeval. Super vijak ga je treščil in treščil ...

Boj je trajal natančno štiri ure, štiri minute, štiri sekunde in štiri stotine (polovico od tega, kolikor so imeli časa, dokler ni prišla gospa Bradavičar).

Kar naenkrat so se kladivo, izvijač in vijak nekaj spomnili. Sestavili so načrt in ga pokazali super izvijaču. Tako, kot je bilo na načrtu, se je tudi zgodilo.

Kladivo je razbilo sesalec in vsi žebli so poleteli ven. Takrat pa je šel vijak hitro med tiste žebelje in en žebelj vrgel stran.

Ko se je sesalec znova sestavil, je s cevjo po pomoti vzel vijak in ko je že hotel napasti super izvijač, se je vijak v sesalcu odvrtil, skočil ven in sesalec se je spet zrušil na tla.

V tistem trenutku je kladivo udarilo po izvijaču, ki je nato poletel proti sesalcu, se zabil v njegovo cev ter jo preluknjal. Zaradi preluknjane cevi se sesalec ni mogel več sestaviti.

Tik zatem je zazvonil zvonec, po dveh minutah pa so se počasi odprla vrata in v prostor je vstopila gospa Bradavičar. Prižgala je luč in se preoblekla.

Ko je stopila v dnevno sobo, je takoj rekla: »Tega odpadnega zarjavelega kupa železa se moramo takoj znebiti!« Pometla ga je na smetišnico in ga vrgla v smetnjak.

Vsi so bili zelo veseli, inštrumenti pa so dobili devettonske pokale.

STRAHEC PIKEC

Nekoč, pred davnimi leti je na podstrešju stare zapuščene hiše v deželi Kdovekod v zaprašeni skrinji, polni zavrženih igrač in otroških oblačil, živel strahec Pikec. To ni bil navaden strah, s kakršnim se otroci ponavadi srečujejo v svojem snu in pred njim jokajoč ubežijo v naročja svojih mamic in očkov. Pikec je bil prijazen strahec, ki so ga otroci lahko prepoznali po rdečih pikicah, ki so se bohotile na njegovem debelušnem telescu.

Nika, Vrtec Pikapolonica (Ježki)

Naš strahec je bil naravnost nor na pike vseh barv in vseh velikosti. Že takoj, ko je privekal na svet, je pričel grabiti svojo pikasto odejico, s katero ga je bila mamica skrbno pokrila, da se ne bi prehladil, in z nje praskati pikice; prav zato mu je mamica Strahica tudi nadela temu primerno ime.

Ko je Pikec dopolnil šest let, je pričel obiskovati malo šolo za strahce, v kateri so se učili prvih zvijač za ustrahovanje malih človeških bitij, toda našega strahca čenčarije stroge učiteljice Strahulje sploh niso zanimale. Niti pod razno ni pomislil, da bi malčke strašil; odločil se je, da bo postal njihov zaveznik.

Pomislil je: »Blazno so mi všeč pike, še posebej tiste rdeče, torej lahko ... - Da! Seveda! V sanjah bom obiskoval otroke z noricami in jih malce požgečkal po podplatih, pa še kakšno pikico jim lahko sunem; saj jih tako ali drugače imajo preveč. - To je tisto, kar želim početi v svojem strahovskem otroštvu!«

Mamici Strahici svojih namer ni zaupal, saj je dobro vedel, da bi mu jih preprečila. Zaprla bi ga v temno skrinjo in mu naložila še dodatnih domačih nalog, česar pa zagotovo ni želel.

Tako se je vsako noč izmuznil iz svojega varnega zatočišča in se podal med ljudi na lov za novimi pikami. Med svojim nočnim letom nad spečim mestom si je zelo rad prepeval pesmico, katero ga je naučila babica. Glasila se je približno tako:

*»Sem strašni Pikec Straholin, navihan strahovski pobalin.
Zvečer, ko na zemljo pade mrak, morda jaz priletim do vaših vrat.
V sanjah vas bom obiskal in se z vašimi podplati malce poigral!
Tralala, tralali, strahci smo pravi frajerji!*

Tu pa tam je s svojim brundanjem iz sna predramil kakšno spečo veve-rico, ki je nekoliko nejevoljno pokukala iz svoje dupline, ob pogledu na razigranega strahca pa brž smuknila nazaj v varno zavetje.

Minevali so dnevi, tedni, meseci in leta in na strahčevem telesu se je nabralo že toliko pik, da se teh že skorajda ni več videlo. Pikec je postajal vedno bolj podoben malemu rdečemu stvoru, ki so ga vsi, ki so ga ugledali, zamenjali za vražička.

»Joj, pošast je prišla k nam!« je vsako noč odmevalo iz otroških ust.

»Stran! Pojdi stran! Ne maram te! Strah me je!«

»Pošast?!« si je mislil naš mali navihanček. – Kakšna pošast neki?! – Saj sem vendar le majhen prijazen strahec, ki ne želi nikomur skriviti niti enega samcatega lasu ... – Zakaj se me vsi tako zelo bojijo?! – Osamljen sem, tako zelo osamljen, da bi najraje kar zajokal ...!«

»Nikar!« ga je skušala potolažiti njegova mamica Strahica. »Saj nisi sam! Imaš mene, pa svoje sošolce strahce ...«

»To je res, vendar ... jaz tako pogrešam objemčkanje s svojimi malimi prijateljčki otročički, da bom vsak čas, prav vsak čas zajokal iz dna svojega milega strahovskega srca!«

»Pogrešaš objemčkanje?!« je presenečeno zamrmrala mamica Strahica. – »Saj si vendar strahec in ne kakšen plišasti medvedek, s katerem se malčki sprehajajo sem ter tja po bajti, nato pa ta konča svoje klavрно življenje kot kup neuporabnih cunj v kakšni zaprašeni omari ali skrinji, kot je na primer najin domek!«

»Mami, jaz nisem noben plišasti medvedek ...« ji je jokajoč odvrnil strahec Pikec, vzel iz skrinje porumenel robec ter vanj tako glasno pihnil, da so se vse pajčevine, ki so se bohotile v prostoru hiše, v kateri sta prebivala, s pajki vred nevarno zamajale. – »In tudi to dobro veš, da ne morem končati v smeteh, saj sem vendar votel, okrog in okrog pa me nič ni! – Sicer

pa se me zadnje čase tako ali drugače vsi otroci, ki se jim prikažem, bojijo in pravijo, da izgledam kot nekakšna pošast.«

Neja (Vrtec Pikapolonica, Ježki)

»Torej zato tako javkaš in stokaš, da se mi že srce para, ljubi moj strahec!« se je začudila mamica Strahica.

Pikec si je obrisal solzico, ki mu je bila ravno kar spolzela iz levega očesa, ter se še enkrat glasno useknil v kos blaga, ki je štrlel iz njune skrinje.

»Aaaa šmrc!!!« je tako zadonelo v napol prazni sobi, da so se vsi njuni štirinožni sostanovalci razbežali na vse strani.

»Poglej ga, poglej!« je z glavo zmajala mamica Strahica. »Ti pa si zares pravi strahec! S svojim stokanjem in glasnim šmrkanjem boš uspel zbuditi še svojega strica Straholina in teto Straheto, ki že dvesto let zasluženo počivata na našem podstrešju. - Le kaj bosta porekla, če ju boš vrgel s postelje?!«

»Saj ne počnem tega nalašč,« ji je žalostno odvrnil Pikec. »Pogrešam svoje človeške prijateljčke.«

»Aha!« je z zarobantila mamica Strahica. »V tem grmu torej tiči strahec! – Ali te gospa Strahulja v mali šoli ni učila, da je treba majhne otroke strašiti, ti pa ... - ti pa se mimogrede z njimi celo spoprijateljiš?!«

»Ne bodi huda name, mamica,« ji je nežno dejal strahec Pikec. – »Veš, vsak večer, ko si ti trdno zaspala, sem se odplazil iz najinega malega domovanja in poletel na obisk k malčkom, ki jih pestijo norice.«

Lina (Vrtec Pikapolonica, Ježki)

»Malčki? Norice?! – Kakšna strahovska zmešnjava pa je to?! Zdaj pa te popolnoma nič več ne razumem!« je zaskrbljeno vzdihnila mama Strahica.

»Mamica, kot si verjetno že sama opazila, naravnost obožujem pikice in takih je pri malčkih z noricami na pretek. – Pa tako srčkani so, ko spijo! – Vsak večer sem obiskal kakšnega izmed njih, se malce pozabaval z njim, nato pa si za plačilo vzel eno od njegovih rdečih pikic ... – To je to!«

»A taka je ta stvar!« je olajšano vzkliknila mamica Strahica. »Zato si iz dneva v dan vedno bolj pikast in vedno manj podoben samemu sebi. S tem kupom pik na sebi me bolj spominjaš na kakšnega kuhanega raka kot pa na majhnega prijaznega strahca, kakršen v resnici tudi si. – Nič čudnega, da se te otroci bojijo ... Če hočeš znova pridobiti njihovo zaupanje, boš zagotovo moral tudi nekaj ukreniti!«

»Kaj pa moram storiti, da se me ne bodo več bali, mami?!« je zanimalo malega strahca.

»Nič lažjega!« mu je odvrnila Strahica. »Tako zdaj poleti z menoj k bližnji mlaki. Tam živijo moje prijateljice ribice, ki naravnost obožujejo pike. Prepričana sem, da nama bodo znale pomagati.«

»Ampak, mami, ne vem, če nama bo uspelo ... Zelo težko se bom ločil od svojih pikic, tako sem se bil navezal nanje!«

»Odločitev sloni na tvojih ramenih, strahec Pikec,« mu je z nežnim glasom pojasnila mamica Strahica. – »Ali otroci ali pikice?! – Ali norice ali večna osamljenost?! Izbira je samo in popolnoma v tvojih strahovskih rokah!«

Strahec Pikec je ure in ure premišljeval, tuhtal in razglabljal, kaj naj stori, se praskljal po svoji okroglični pikasti glavi in se prestavljal iz enega kota sobe v drugega, na koncu pa sklenil, da se raje odreče svojemu strastnemu zbiranju pik, kot pa da ne bi mogel nikdar več obiskati kakšnega bolnega otroka ter ga požgečkati po njegovih podplatih.

Kaj mislite, otroci? Se je strahec Pikec prav odločil?

Nataša Rebec Lukšič

VEČNA UGANKA

Nekoč je v nekem mestecu živela deklica po imenu Živa. Bila je stara enajst let. Trenirala je atletiko, oboževala pa je tudi reševanje ugank. Te ji je velikokrat poslal po pošti njen stric Luka. Poleg reševanja ugank pa je oboževala tudi pošto, zato ker je lahko izvedela, kaj se je zgodilo na drugi strani države.

Nekega dne se je Živa odločila, da bo stricu napisala kakšno uganko. Odšla je do pošte in pismo vrgla v poštni nabiralnik.

Njeno sporočilo se je glasilo tako:

**Ta šop
Štopa
O.Š.
PAT**

Tilen Hribar Rajterič, 9. b

Dragi stric, zdaj moram ŠOPAT na trening. Ko boš v štirih besedah našel eno, se oglasi!
Lep pozdrav, Živa.

Ko je to sporočilo prišlo v stričeve roke, se je najprej zasmel. Nekaj časa je strmel v papir in premetaval črke. Odhitel je skozi vrata do stadiona, kjer je bila Živa.

Bilo je konec treninga in Živa je prišla do strica na tribuno.

»Si rešil mojo uganko?« ga je radovedno vprašala deklica.

»Sem. Beseda, ki se štirikrat ponovi, je POŠTA.«

»Bravo!«

»Izvoli, prinesel sem ti darilo,« je zadovoljno rekel stric.

Deklica se je darila zelo razveselila. Odprla je škatlo ter v njej zagledala prekrasen album z znamkami.

Stric je nato rekel: »Tu so prav vse najstarejše znamke. Že dolgo jih hranim zate.«

Deklica je gledala znamke in jih nežno pogladila s prsti.

Čez nekaj minut ga je vprašala: »Zakaj so stare stvari tako lepe?«

»Ker se v njih lesketa skrivnostna uganka časa. Podajamo si jo iz roke v roko, jo rešujemo in dedujemo.«

Tako je Živa že stala pred novo uganko, ki se ji je svetila pred nogami.

Kaja Pekeč, 6. b

ZAKLETA GROBNICA FARAONA TUTANA

Nekoč so živeli trije bratje. Bili so revni, saj odkar jim je umrla mati, pri hiši ni bilo denarja. Takratni faraon je celemu mestu oznanil, da bo tisti, ki bo šel v piramido faraona Tutana in prišel ven živ s koščkom zlata iz zakladnice, dobil njegovo hčer za ženo.

Ljudje so vedeli, da so v piramidi pasti in zato so se bali iti vanjo. Najstarejši brat je rekel, da nima kaj izgubiti in je odšel vanjo.

Brata sta medtem najstarejšega brata doma čakala, da bo prinesel košček zlata iz zakladnice, toda po dveh tednih ga še vedno ni bilo nazaj. Vedela sta, da je z njim konec.

Čez čas se je srednji brat odločil, da bo odšel tudi on. Naslednje jutro si je dal nahrbtnik čez ramo in odšel. Najmlajši brat je medtem mislil, da bo njegov brat našel grobnico faraona Tutana in svojega najstarejšega brata.

Čez natanko dva tedna je najmlajši brat vedel, da je sam ostal na Zemlji. Potem je rekel, da brez bratov tudi on ne obstaja, zato je vzel preprogo v roke in iz nje naredil dolgo vrvico, ki jo bo pozneje lahko uporabil, da mu bo kazala pot iz piramide. Vedel je, da če sta brata še živa, ju mora on rešiti.

Naslednje jutro si je dal nahrbtnik na ramena in se odpravil na pot. Ko je prišel do vhoda v piramido, je en konec vrvi privezal na paličico in jo dal med dva kamna tako, da se ni mogla odvezati. Vstopil je v veliko piramido in prižgal baklo. Po dvanajstih urah hoda mu je zmanjkalo vrvic, ki jo je imel v žepu. Žal tega ni začutil in je hodil naprej predan sam sebi. Ko se je ustavil, da bi nekaj pojedel in popil, je opazil, da nima več vrvic. V obupu je hodil naprej.

Luka Omerzo, 3. razred

Ko je hodil, je videl različne pozlačene sobane. Vedel je, da so to pasti in se zanje ni zmenil. Potem pa je zaslišal nekako mrmranje v eni od soban. V sobani je videl svoja dva brata. Eden je imel opečen obraz, drugi pa je bil nepoškodovan. Srednji brat, ki je bil nepoškodovan, je vse povedal najmlajšemu bratu. Najmlajši brat je pomagal srednjemu bratu dvigniti starejšega brata. Vsi trije bratje so taval po piramidi in nenadoma opazili vrvico, ki jo je prej izgubil najmlajši brat. Sledili so ji in našli pot iz piramide. Še isti dan so si bratje privoščili dobro pečenko. Svojo zgodbo so povedali faraonu, ki je tri brate bogato nagradil. Najmlajši brat je, zaradi rešitve svojih bratov, dobil faraonovo hčer za ženo, vsi trije pa so postali njegovi ministri. Živel so srečno vse do konca svojih dni.

Pa še to: Angleški raziskovalec Howard Carter je leta 1922 odkril grobnico faraona Tutana. Ko je hodil po hodnikih je zagledal tudi vrvico ...

Marko Posavec, 5. a

Žiga Medved, 7. d

ZMEŠNJAVA V GOZDU

Nekega dne je v gozdu lisica napadla zajčka. Ugriznila ga je v sprednji tački. Zajček je bil še majhen, komaj ga je mama pustila, da odkoraka na svoje.

Medved je to videl in rekel lisici: »Lisica, tega ne naredi nikoli več, drugače boš kaznovana!«

Lisica medvedu ni nič odgovorila.

Naslednji dan je lisica naredila isto. Medved tega ni videl, vendar je to videla sova, ki je takoj odletela k medvedu.

Nika Haler Metelko, 3. r.

Medved je naredil vabila za sestanek. Na sestanek je povabil sovo, lisico, malega in večjega zajca, malo in veliko srno in jelena. Dva dni pred sestankom je lisica napadla še sovo, ki jo je ugriznila. To sta videla zajca.

Zajca sta na poti srečala medveda in mu povedala, kaj se je zgodilo. Medved je odšel k lisici in ji rekel: »Še ena pripomba, ali pa, da to vidim jaz, boš še isti dan v priporu pri meni!«

Ko so se skoraj vsi, razen lisice, zbrali, je medved povedal, da ji je naročil, naj pride ob drugi uri, ker so se morali nekaj dogovoriti.

Medved je razložil: »Jaz sem se odločil, da se bomo dogovorili, ali bomo naredili kletko za lisico. Ali bomo?«

Jelen je rekel: »Glede na to, kar mi je naredila, se strinjam.«

Mala in velika srna naenkrat: »Strinjava se.«

Mali zajec je rekel: »Tudi mene je napadla, zato se strinjam.«

Veliki zajec je rekel: »Moj sin je vse povedal in se strinjam.«

Sova je rekla: »Tudi jaz sem bila v tej zadevi oškodovana, zato se strinjam.«

Medved je rekel: »Kmalu bo k meni prišla lisica. Jutri se dobimo pri meni doma.«

Vsi naenkrat so rekli: »V redu.«

Nato je v prostor vstopila lisica, ki jih je vprašala: »Ali sem kaj zamudila?«

Vsi naenkrat: »Ne!«

Medved je sovi zašepetal: »Odpelji lisico malo ven, ker se moramo odločiti, ali jo damo takoj v kletko. - Si za stvar?«

Sova je nazaj zašepetala: »Da, takoj jo zaprimo v kletko.«

Sova in lisica sta odšli. Medved je vprašal: »Ali damo lisico takoj v kletko?«

Vsi naenkrat: »Da!«

Naslednji dan so se zbrali pri medvedu. Medved jim je dal navodila, napisana na list. Šli so nabrat veje za kletko. Potem so se lotili dela.

Ko je bil mrak, so naredili kletko. Sova in medved sta šla po lisico. Dala sta jo v kletko.

Naslednji dan je lisici medved dal kokoš, ki jo je ukradel na bližnji kmetiji.

Medved je lisici rekel: »To imej za 5 mesecev.«

Lisica je v priporu ostala 12 mesecev. Potem so jo spustili in srečno so živeli vse življenje.

Luka Rus, 7. d

Manca Kastelic, 5. a

IZGUBA V GOZDU

Bil je lep sobotni dan. Luka je ravno vstal in odšel po stopnicah navzdol v kuhinjo, kjer sta oče in mama že jedla zajtrk. Mama je Luku rekla, naj poje zajtrk in se obleče, ker bodo odšli na pohod.

Luka je hitro pojedel in se oblekel. Pripravil si je svoj nahrbtnik. Vanj je dal velik sendvič, čokolado in pijačo. Ko so bili vsi pripravljeni, so se odpravili.

Pot je bila zelo naporna. Družbo jim je delal tudi kuža Reks. V dobrih dveh urah hoje so prispeli na Gradišče. Tam so srečali svoje sorodnike. Luka se je zelo razveselil svojega mlajšega bratranca Ambroža. Kot bi mignil, je pojedel svojo malico. Čim prej si je želel na igrišče. Z Ambrožem sta pohitela na vrh hriba, kje jima je ob guganju in lovljenju hitro postalo dolgčas. Odločila sta se, da bosta malce raziskala bližnji gozd. Svoj načrt sta zaupala staršem. Ti so jima naročili, naj se ne oddaljujeta preveč.

Kmalu sta v gozdu zagledala grm malin. Začela sta se sladkati. Potem pa se je v bližini nekaj premaknilo. Pozorno in tiho sta opazovala, kaj se bo prikazalo. Iz grma so pogledala majhna ušesa. Nato pa je mimo njiju skočil zajček.

Previdno sta mu sledila. Skrivala sta se za drevesi, da ga ne bi preplašila.

Kar naenkrat sta ugotovila, da sta že globoko v gozdu. Na deblih dreves sta iskala rdeče znake, ki bi ju pripeljali nazaj, a znakov ni bilo nikjer. Ambrož je začel jokati.

Vsa preplašena sta hodila in hodila, dokler nista utrujena in lačna sedla na štor.

Starše je medtem že zelo skrbelo, kje sta Luka in Ambrož. Začeli so ju iskati. Tudi po dobri uri iskanju ju niso našli.

Kar naenkrat pa je kuža Reks stekel naprej. Vsi so mu sledili. Zavohal je njuno sled.

Prav kmalu so na štoru zagledali svoja otroka, ki sta spala. Reks je začel navdušeno lajati in skakati.

Ko ju je polizal po obrazu, sta se zbudila. Vsa presenečena sta stekla k staršem. V joku sta se opravičevala in jim obljubila, da se ne bosta nikoli več oddaljila od njih.

Starši so bili veseli, da so ju končno našli, glavno nagrado pa si je prislužil kuža. Postal je njihov junak.

Ko so prišli domov, so ga nagradili z veliko kostjo.

Zvečer je Luka še vedno premišljeval, kaj se mu je pripetilo. Če ne bi bilo njegovega kužka, bi z Ambrožem še vedno hodila po gozdu, ki je ponoči še posebej grozljiv. Pred spanjem je mamico prosil, če lahko njegov prijatelj Reks spi z njim v sobi. Tudi psiček je kazal veliko navdušenja, ko je mama privolila. Zlezla sta v posteljo in po razburljivem dnevu hitro zaspala.

Gašper Polajžer, 5. a

ŠPORTNI DAN

V nedeljo je Ana komaj čakala jutro, ker so takrat imeli športni dan. Da ji ni bilo dolgčas, je brala knjige, risala, pisala in pomagala staršem.

Mama ji je rekla, da bo k njej prišla njena najboljša prijateljica Katja.

Čez pol ure je na vrata nekdo potrkal. Ana je odprla vrata in zagledala svojo prijateljico. Odšli sta v sobo in Katja jo je vprašala, če se že veseli športnega dne. Ana ji je povedala, da ga že nestrpno čaka. Tudi Katja je nestrpno čakala športni dan.

Zvečer je Katja odšla domov. Ko se je Ana zjutraj zbudila, se je hitro pripravila za športni dan. V šoli so tekli in se igrali igre z žogo.

Ko je Ana prišla domov, je bila zelo utrujena in mislila je, da tega dne ne bo nikoli pozabila.

Avtorica pravljice in ilustracije: Leyla Hassaballa, 5. a

KONJ

Kaja je bila deklica, ki je hodila v peti razred. Zelo rada je imela konje.

Nekega dne je oče izgubil službo in Kaja se je morala preseliti na podeželje. Bila je žalostna, ker se ne bo mogla več igrati s prijatelji.

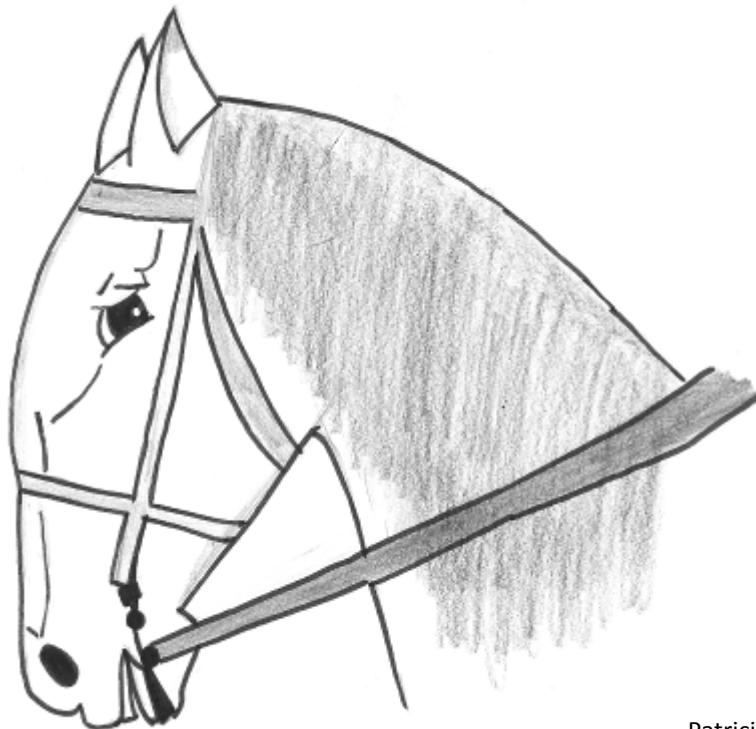
Ko so prispeli, je Kaja pospravila svoja oblačila in si šla ogledat okolico. Videla je, da so tam konji in takoj se je spoprijateljila z belo kobilo in ji dala ime Tara. Skupaj sta se zabavali veliko dni.

Nekega dne sta s kobilo odjezdili v gozd. Ker pa Tara ni taka kobila kot ostale, je Kajo peljala za slap, kjer je bila dežela samorogov. Tudi Tara se je spremenila v prekrasnega belega samoroga z belimi krili. S Kajo je odletela na Samorogovo goro, kjer je živel princesa samorogov po imenu Biserka. Ta je Kajo lepo sprejela. Tja je Kaja s Taro prihajala vsak dan.

Kaja je spoznala, da je lahko lepo tudi na podeželju, nič pa nam ni povedala o deželi samorogov. To je skrivnost.

Pa še nekaj. Govori se, da dežela samorogov obstaja nekje, v oddaljenem kraju, kamor še ni stopila človeška noga, Kaja pa še vedno obiskuje to skrivnostno deželo.

Ina Marinčič, 5. a

Patricija Kremžar, 8. b

UTRINEK

Živel je deček, ki mu je bilo ime Andrej, a klicali so ga Mihec. Zelo je bil osamljen. Njegova mamica je bila po cele dneve v službi, oče pa je bil že pokojen.

Neke noči se je vse to spremenilo. Na nebu je zasvetil močan utrinek in Mihec ga je vprašal: »Ali si ti moj prijatelj?«

Utrinek je začel utripati in mu odgovoril: »Seveda. Že dolgo te opazujem in vidim, kako si osamljen, a zdaj sem tu jaz in nikoli več ne boš sam.«

Anja Zajc, 5. a

ZELENA

Nekoč sta živeli dve barvi: rumena in modra. Obe sta bili zelo nagajivi in sta nagajali drugim barvam.

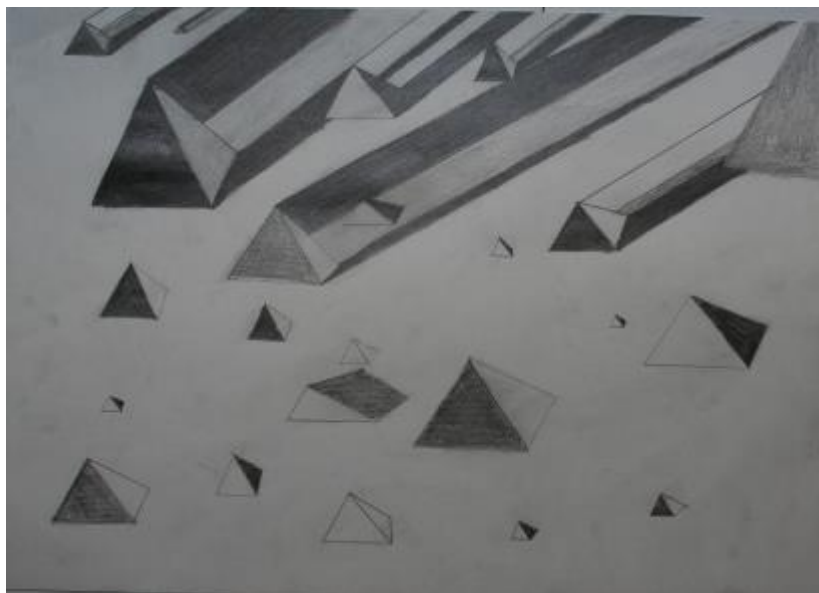
Nekoč sta se sprli in si pljunili packe na obraz.

Ko sta prišli domov, jima mami nista mogli sprati pack z obraza, zato sta barvi postali zeleni. Tako ju je bilo sram, da sta šli na nenaseljen planet in točili sta zelene solze.

Planet je bil prazen in prozoren, zato se je zelena barva razlila po planetu. Ustvarili sta širne gozdove in prelepe rastline. Postali sta najboljši prijateljici in se nikoli več nista ločili. Ustvarili sta manjšo vasico, ki je privabila številne druge barve, ki so se mešale z ostalimi.

Če imamo srečo, lahko vidimo odsev vasi na nebu kot mavrico.

Urša Maver, 5. a

Patricija Kremžar, 8. b

ZGODBA O IZGUBLJENEM MUCKU

Nekoč je živela mucka, ki je imela 8 mladičkov. Eden od njih je bil zelo pogumen in je rekel svojim bratom in sestram: »Jaz grem v gozd.«

Eden od malih muckov je rekel: »Tja ne smeš, ker je v gozdu veliko živali, ki te lahko napadejo.«

Vsi so ga prepričevali, da tja ne sme hoditi, ker je tako rekla mama. Mucek je rekel: »Vseeno mi je, kaj se zgodi z menoj.«

Ko je to izrekel, je odšel.

Mali mucki pa so odšli k mami in ji to povedali. Mama malih muckov se je na smrt prestrašila in rekla: »Ne morem verjeti, da ste ga izpustili. Saj je vaš brat, kajne?«

Mladički so odgovorili: »Saj to že vemo, mama, vendar nas on ni hotel poslušati.«

Nato reče mama: »Nikoli me ne poslušate.«

»No ja, no ja ... Mislimo, da imaš prav,« so odgovorili in se odpravili v gozd.

Še preden so vstopili v gozd, so zagledali malega mucka, ki je bil ves prestrašen. Stekli so do njega, on pa je rekel mami: »Nikoli več ne bom šel v gozd. Mi oprostiš?«

»Seveda«, je odgovorila mama.

In tako so živeli do konca svojih dni.

Avtorica zgodbe in ilustracije: Klara Kocmur, 2. razred PŠ Višnja Gora

LISICA IN MEDVED

Živela je lisica, ki je bila zelo lena. Približevala se je zima in vse živali v gozdu so si že pripravljale hrano in brloge, samo ona se je sprehajala in sanjari-la.

Kmalu je padla prva snežinka in šele takrat je lisica začela »razmišljati z glavo«. Začelo jo je skrbeti, saj ni imela ne hrane ne brloga, časa pa ni bilo, da bi si ga naredila. Preveč jo je zeblo. Odšla je naokoli in potrkala na vrata vsakega brloga, ki ga je videla. Nihče ji ni odprl.

Prišla je do medvedovega brloga in potrkala na vrata. Nekaj časa je čakala. Mislila je že, da ji ne bo nihče odprl. Ko je hotela oditi, se je na vratih prikazal medved. Bila je zelo vesela, saj je mislila, da jo bo spustil noter. Vprašal je, zakaj ga moti sredi zimskega spanca in povedala mu je. Medved pa ji je rekel: »Kakor si si postlala, tako boš spala,« in zaloputnil vrata.

Nika Glavan, 7. b

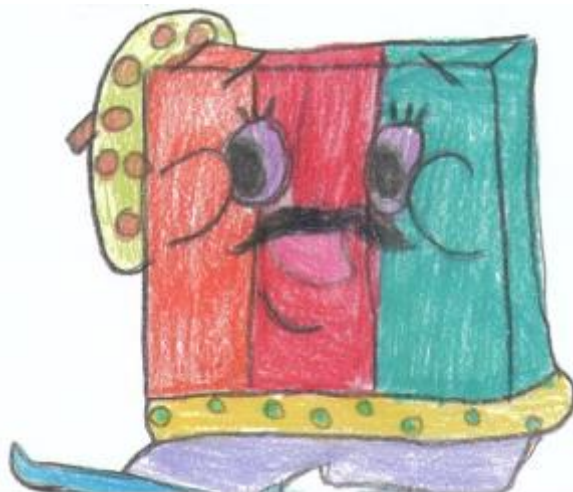
ZGODBA O LENI ŠKATLI

Nekoč je živela škatla po imenu Pika. Ta škatla je vsak dan zabavala ljudi.

Bila je prvovrstna cirkusantka, ampak s to škatlo je bilo nekaj zelo narobe. Bila je zelo lena. Vsak dan po nastopu se je zredila za deset kilogramov, zato je bila hitro pretežka za cirkus.

Lotila se je hujšanja, ampak zmeraj, ko je zagledala kolo, si je rekla: »Hujšati bom začela jutri,« vendar tega ni nikoli storila.

To se je nadaljevalo še deset let in verjemite, nikoli se ni končalo. Škatla Pika še vedno živi po svoje.

Avtorica pravljice in ilustracije: Manca Kepa, 5. a

OREL V GORAH

Nekoč je bila v gorah neka vas, v kateri so živeli ljudje. Nekega dne, ko so odrasli delali, so se otroci igrali in pazili na mlajše otroke. Zelo so morali paziti, ker je v hribih nad vasjo gnezdil velik orel. Včasih je priletel v vas in odnesel kakšno žival. Hotel je vzeti tudi kakega otroka. Ko je orel priletel v vas, so se vsi skrili v hiše.

Nekega dne pa, ko so odšli odrasli na delo, so se otroci igrali. Neki deček je med igranjem s prijatelji pazil mlajšo sestrico. Med tem pa je v vas priletel orel. Vsi so se razbežali. Tudi deček, ki je pazil mlajšo sestrico, je zbežal v hišo in čisto pozabil nanjo. Ko je prišel v hišo, pa se je spomnil, da jo je pozabil. Toda prepozno. Orel je pograbil voziček, v katerem je ležala sestra, in ga odnesel v gore, v katerih je imel gnezdo.

Ko sta prihitela oče in mama domov, je deček povedal, kaj se je zgodilo. Bila sta zelo žalostna. Oče in sin sta odšla v hribe, da bi jo našla, če je sploh še živa. Dolgo časa sta hodila, ko sta zagledala gnezdo, v katerem so bili mladički in deklica.

Ko sta se približala, je orel položil deklico v voziček in ga odrinil k očetu. Oče in sin sta takrat videla, kako je orel pokazal, da mu bo dolgčas, ko deklice ne bo več pri njem. Tudi mladiči so bili zelo žalostni, ko je deklica odhajala, saj je orel samo zato vzel hčerko, da bi se lahko z njo igrali in ji ni hotel storiti nič žalega.

Orel je predlagal dekličinemu očetu, naj zleze nanj in odnesel jih bo domov. Ko so pristali, so se vaščani dogovorili, da lahko orel ostane v vasi, da mu ne bi bilo več dolgčas. Orlu so naredili sedlo, da je lahko prenašal otroke. Postal je zelo znan in na vožnje so prihajali tudi ljudje iz tujine. Tudi njegovi mladiči so imeli veliko dela, saj je bilo vedno zelo veliko obiskovalcev.

Petra Koželj, 7. d

ALICA V ČUDEŽNI DEŽELI ŠAŠOV IN ENODNEVNIC

Za devetimi gorami in devetimi vodami je bila velika mlaka. Zraven mlake je stala majhna lesena hiša z zelenimi polkni, rdečo streho in rumenimi vrati. V tej hiški je živela deklica po imenu Alica. Stara je bila šest let, njena najljubša žival pa je bila enodnevnica, najljubša rastlina pa šaš. Čeprav ju še nikoli ni videla, je vsak

Manca Erjavec, 7. b dan, preden je šla spat, listala knjige o šaših in enodnevnicah.

Ob rojstvu so jo neke živali našle sredi gozda in jo odnesle k mlaki. Tam so zgradile leseno hiško, bile do nje zelo dobre in tako so postale njene najboljše in edine prijateljice. Ni znala brati niti pisati, izmislila si je celo svoj jezik, s katerim se je sporazumevala z živalmi. Živali so jo imele radi in nikoli je niso pustile same. Najraje se je družila z opicami. Živali so ji obljubile, da ji bodo za 16. rojstni dan pokazale, kje rastejo šaši in kje živijo enodnevnice.

Nekega dne je Alica vstala zelo zgodaj. Hotela je presenetiti živali in jim pripraviti zajtrk. Po jagode se je morala odpraviti v enega izmed dveh gozdov ob mlaki, vendar je zašla v napačnega. Ker ni znala brati, ni vedela, kaj je pisalo na tabli ob poti. Kar naenkrat se je znašla sredi jase. Od prelepega cvetličnega vonja je zaspala. Sanjala je, da so ob mlaki zgradili nebotičnike in pobili vse živali. Od groze se je zbudila. Mislila je, da je spala deset minut, v resnici pa je spala deset let. Videla je, da je bilo vse drugačno kot prej, ko je zaspala.

Tudi sama je bila drugačna. Lepša, močnejša in imela je daljše lase. Ko so bile živali že čisto obupane, so se podale na pot v Čudežno deželo. Srečale so Alico, vendar je niso poznale, tudi ona jih ni prepoznala. Vprašala jih je, če so kje videle njene prijatelje in odgovorile so ji, da jih ne poznajo. Nato so živali vprašale, kako ji je ime. Povedala jim je svoje ime in rekli so ji, da so pred desetimi leti izgubili prijateljico s tem imenom. Povedali so ji, da ni spala deset minut, ampak deset let. Nato se jih je Alica spomnila. Spomnila se je tudi svoje hišice in mlake. Vsi so bili spet srečni, ker so se našli.

Za rojstni dan so živali Alico odpeljale ravno v tisti gozd, ki se je imenoval Čudežna dežela šašov in enodnevnic. Alica je bila tako srečna, ker je končno lahko videla enodnevnice in šaše, da je vse njene živali povabila na piknik. Skupaj so živele do konca svojih dni.

Avtorice: Maja Godec, Dora Plantarič, Eva Erjavec, 6.c;
mentorici: Ana Šimac in Darinka Dremelj

ZGODBA O OSLIČKU, KI SE JE RAD KOPAL

Nekoč je živel osliček, ki se je rad kopal v blatu. Tudi kadar je bilo zelo mrzlo, ni ostal doma. Šel je k blatu in se vrgel vanj.

Nekega vročega dne pa je blato izginilo. Odločil se je, da ga gre iskat. Za prvim vogalom je zavil v trgovino, kjer je razočarano ugotovil, da ne prodajajo blata. Nato je odšel po celem svetu in celo na Luno, kjer ga je našel. Hitro je stekel domov po dve vedri, naložil blato z Lune in ga odnesel k sebi domov.

Po dveh letih se je ponovno okopal v njem in blata ni nikoli več zmanjkalo.

Es lebte einmal ein Esel, der gerne im Schlamm badete. Auch wenn es sehr kalt war, blieb er nie zu Hause. Er ging zum ersten Schlamm, den er sah und badete darin. Und an einem heißen Tag verschwand der Schlamm und er entschied sich den Schlamm zu suchen. Er ging in den ersten Laden um die Ecke, wo er herausfuhr, dass dort kein Schlamm verkauft wird. Und er wanderte durch die ganze Welt bis er auf den Mond kam. Dort auf dem Mond fand er den Schlamm. Er lief schnell nach Hause, holte zwei große Eimer und füllte diese mit dem Schlamm vom Mond. Nach zwei langen Jahren badete er wieder im Schlamm und nie wieder war der Schlamm weg. Er war sehr glücklich.

Hana Zajc, 8. a

Mentor: Igor Rajner

Tadej Perko, 7. b

ČAROBNI PRSTAN

Pred davnimi časi je živel čarodej po imenu Grega. Bil je najboljši čarodej na celem svetu. Nekateri so mislili da je zloben, nekateri pa da je prijazen.

Čarodej Grega je bil že od zmeraj prijazen. Znal je narediti napoje, znal je izreči prave čarobne besede, znal je brati misli ... Kljub njegovim številnim talentom ga niso imeli vsi radi.

V neki vasi po imenu Črkovana vas je živel kralj, ki je čarodeja Grega zelo sovražil, zato ga je sklenil ubiti. Odločil se je, da bo na pot poslal 10 vojakov in čez pol dneva je dobil sporočilo, na katerem je pisalo: »Mene ne morete premagati, mene lahko premaga le pošast.«

Kralj je razmišljal, kakšno pošast je imel Grega v mislih, zato je vsak dan pošiljal na pot različne pošasti in 10 vojakov, vsak dan eno drugačno pošast in vsakič je dobil nova sporočila od čarodeja. Nato je pomislil, katere pošasti še ni poslal na pot in je spet premišljeval pol dneva, nato pa se je spomnil in poklical celo vojsko ter ji rekel, naj gredo na pot na veliko goro Zmaja.

Zmaj je bil velik 2000 metrov, bil je rdeče barve, bruhal je ogenj in bil je zloben.

Čez 5 dni se je vojska vrnila z velikim zmajem. Kralj je vojsko povabil na pojedino in vojaki so takoj šli v grad in počakali, da je vse pripravljeno.

Čez eno uro je bila pojedina pripravljena, zato je kralj poslal služabnika, da bi poklical vojsko.

Ko je cela vojska prišla, so bili drugi že zelo nestrpni in kar sline so se jim cedile. Kralj je vstal s svojega kraljevega stola in spregovoril: »Tukaj smo zato, da proslavljamo, ker smo ujeli zmaja.« In tako so jedli do večera.

Mariol Ljoljić, 5. a

Naslednje jutro je kralj dobil sporočilo, da je njegova žena dobila otroka. Bil je zelo vesel, ker je postal oče, zato jo je šel takoj obiskat.

Ko je prispel na drugi konec grada, je potrkal na vrata in vstopil. Njegova žena je ležala na postelji in v naročju je imela otroka. Kralj jo je vprašal: »Kako mu je ime?«

Žena mu je odgovorila: » Ime mu je Luka,« in kralj je od veselja začel jokati.

Čez nekaj dni, ko je Luka zrasel, je kralj poslal 30 vojakov in zmaja, da pokončajo čarodeja Grega.

Minili so trije dnevi in kralj je poslal še 30 vojakov. Čarodej Grega je vedel, da se bo to nekega dne zgodilo, zato je spregovoril čarobno besedo na zlat prstan in rekel: »Ko umrem, naj gresta moja moč in moja duša v ta prstan in naj ga dobi oseba, ki bo poskrbela zanj in ga čuvala ter razumela, kaj je ta prstan sposoben.«

Prišel je dan, ko sta se zmaj in čarodej Grega spopadla in Grega je vedel, da bo preživel samo eden.

Ko so vojaki in zmaj prispeli k njemu, jih je čarodej Grega že čakal. Nekaj časa je bila tišina, potem pa so vojaki rekli: » Zmaj, v napad!«

Zmaj jih je ubogal ter bruhal ogenj in čarodej se je odmaknil na drugo stran in ko je zmaj to videl, ga je zastrupil s svojim repom, ker je imel na koncu repa majhno iglico, v kateri je bil skrit strup.

Čarodej je v hipu umrl, njegova moč in duša pa sta poleteli v prstan, ki je izginil neznankam.

Vojaki so po dolgem času prispeli domov in povedali, da je čarodej Grega umrl, zato je kralj od veselja skakal in poljubil svojo ženo, ki je stala poleg njega.

Minilo je 15 let in kralj se je zelo staral in njegova žena tudi, njegov sin pa je rasel.

Luka je bil star 16 let, ko sta njegova starša umrla. Nekega dne se je odpravil na sprehod v gozd.

Ko je hodil po gozdu, je na tleh zagledal nekaj svetlečega in takoj šel do svetlikajoče se stvari.

Ko je prišel tja, je videl, da je bil prstan, zato ga je pobral in ga nekaj časa gledal, potem pa ga je dal v žep in se odpravil domov.

Ko je prišel domov, si ga je nadel in si zaželel, da bi imel v tistem trenutku jabolko in jabolko se mu je pojavilo v roki. Takrat se je zavedal, da tisto ni bil samo prstan, ampak je bil čaroben prstan. Zato je pomislil in vedel je, za kaj gre. Spomnil se je, kako mu je oče govoril, da je premagal nekega čarodeja z zmajem, ki je že umrl. Ker je vedel, kaj je ta prstan sposoben, je zanj lepo skrbel.

Ko je minilo pet let, se je odločil, da se bo poročil s princeso, ki živi v gozdu, in res je nekega dne šel v gozd, jo poiskal ter jo vprašal: »Ali bi se poročila z mano?«

Princesa je privolila v poroko in Luka je bil zelo vesel. Zmenila sta se, da bo poroka že naslednji dan, zato se je princesa preselila v grad, kjer je živel Luka. Brž sta kuharicam naročila, naj spečejo ogromno tort in nekaj prigrizkov. Sama sta se lotila vabil in vojakom sta rekla, naj pripravijo vse za naslednji dan.

Ko je minila tista noč, sta oba že nestrpno čakala. Luka se je že oblekel in čakal v kraljevi sobi. Vzel je prstan in si zaželel, naj bo to najboljša poroka na svetu ter ga spravil v škatlico.

Poroka se je že začela in ko sta si govorila obljube, je duhovnik rekel: »Luka, ali vzameš princeso Anjo za svojo ženo?«

Luka je odgovoril: »Da,« potem pa še: »Princesa Anja, ali vzameš Luka za svojega moža?« Odgovorila mu je: »Da.« Nato je Luka dal tisti čarobni prstan na njeno roko in jo poljubil in postala sta mož in žena. Potem je sledilo kosilo in med kosilom je Luka poklical princeso Anjo ven in ji razlagal, kaj je ta prstan sposoben. Takoj mu je verjela. In tako sta živela vesela, imela sta 3 otroke in vse, kar sta si želela do konca svojih dni.

